

BLAZNO RAZNO

1

OŠ LENART
2017 / 2018

Kazalo

DRAGE UČENKE IN UČENCI!	3
DAN HIŠNIH LJUBLJENČKOV	4
JESENSKE POČITNICE	5
GASILEC GASI POŽAR	6
LILI IN BINE GREŠTA V GOZD	6
MED ŠKRATI IN PALČKI JE VELIKA RAZLIKA.....	7
NEKOČ PRED DAVNIMI ČASI	8
ČE BI BILA MAMA	9
KAJ MI POMENI BOŽIČ?	10
TRIJE DOBRI MOŽJE - ŽELJE UČENCEV 2. A RAZREDA:.....	11
NAŠI NAČRTI ZA LETO 2018	12
SREČA.....	13
PESEM ZA VSE ŽIVALI	14
OTROŠTVO MED PASTIRCI	15
DEKLETA IN FANTJE KOT NOČ IN DAN	15
KO TE ZADENE AMORJEVA PUŠČICA, JE SVET DRUGAČEN	17
VARUJMO OKOLJE	17
DOMOVINA, RADA TE IMAM	18
KAJ JE MAČEK V ŽAKLJU?	19
DOMAČA MAČKA.....	20
IZLET NA VELIKO PLANINO.....	20
INTERVJU Z ALEXANDRO VOVK IN KLARO JAZBEC.....	22
TRADICIONALNI SLOVENSKI ZAJTRK	25
EVROPSKI DAN JEZIKOV	28
TEHNIŠKI DAN – 9. RAZRED	29
REZULTATI JESENSKEGA KROSA 2017.....	30
PRVI TEDEN V OKTOBRU – TEDEN OTROKA	31
ŠOLA V NARAVI - 8. RAZRED	35
PRAZNIČNI DECEMBER	37
BOŽIČKOVE ŠPORTNE IGRE.....	38
POHOD PO POTEH OSAMOSVOJITVE SLOVENIJE	39
11. MEMORIAL UROŠA ROPA IN GAŠPERJA TUŠA.....	42
IZBOR NAJBOLJŠIH OLIMPIJSKIH PLAKATOV PJONGČANG 2018	43
ZGODOVINSKI KVIZ	43
NOVOLETNO VOŠČILO NAŠEGA TIBETANSKEGA UČENCA.....	46
BOŽIČKOVANJE	49

DRAGE UČENKE IN UČENCI!

Mnogi radi rečejo, da danes živimo v moderni družbi in v modernem času, ko je vse drugače, kot je bilo v preteklosti. Ob takih izjavah se človeku poraja mnogo nerazumljivega, nepojmljivega in morda celo zastrašujočega. Človek je v nenehnem hitenju, v iskanju nečesa novega, nečesa, kar ga bo dvignilo nad ostale ljudi, ga napravilo pomembnejšega.

Takšno razmišljanje iz dneva v dan je morda tudi kamenček v mozaiku mojega, tvojega in še katerega življenja in ni vedno na mestu. Ljudje, ustavimo se! Za sabo puščamo nesprejemljive sledi, ki vodijo v napačno smer in morda jim sledijo naši najbližji – otroci, prijatelji, znanci in še kdo. Zbistriamo misli in pazimo, da ne spregledamo današnjega dne, ki nam ponuja čar, da delamo, da smo svobodni, da znamo opazovati in opaziti smisel življenja, da nam je sreča naklonjena, le ta pa se zrcali v drobnih vsakdanjih rečeh.

Učenci, tudi v letu, v katerega smo vstopili, boste morali vlagati v opravljanje šolskega dela veliko dobre volje, izkušenj in znanja ter znati v danih situacijah izbirati prednostna področja, ki bodo ali pa so že temelj vašega življenja – znanje, odnos do ljudi ter narave ...

Starši in učitelji imamo zahtevno in zapleteno poslanstvo peljati mlado generacijo v smer osebne in družbene realnosti, ki mora v mejah razumnega odsevati zadovoljstvo in srečo. Nalogi bomo kos, če bo odločnost in doslednost na vsakem koraku sledila vašim otrokom, našim učencem, le ti pa ju bodo ozavestili v svojem vsakdanjiku. Odločni in združeni proti zastavljenim ciljem.

Marjan Zadavec, ravnatelj

Shera Shala, 8. a

DAN HIŠNIH LJUBLJENČKOV

V sredo je bil dan živali. Zjutraj smo se dobili ob 8.00 na spodnji šoli. Učenci so prinesli: psa, ribo, zajca, želvo, muco, kuščarja, paličnjaka, bogomolko. Živali smo božali. Bilo jih je veliko. V šoli so se dobro počutile. Imeli smo se lepo. Na koncu so jih lastniki odpeljali domov.

Nik Dajčman, 3. a

V sredo smo na spodnji šoli praznovali svetovni dan živali. Imeli smo kužke, muce, ribe, hrčke, želve, papagaje. Dokler niso starši odpeljali živali domov, smo jih lahko imeli v rokah in jih božali. Bili smo pri peskovniku in se igrali. Potem so starši odpeljali živali domov in mi smo šli na zgornjo šolo.

Sara Ignjatič, 3. a

Moji muci je ime Miki. Spi na moji postelji. Ko kdo pride, hoče ven. Rad se carta pri meni in rad jé. (Zala)

Moji muci je ime Pikec. Je še mladič. Ima bratca. Muca se rada igra, rada spi, rada jé in pije, rada teka in hodi na sprehod. (Ula)

Dobil bom kužka - madžarskega vižla. Je rjave barve. Mogoče ji bo ime Luna. (Jaka F.)

Muca Karma je pri moji babici. Je pridna. Ne hodi na sprehod. Včasih je malo nagajiva. (Luka V.)

Moji mački je ime Tačka. Je bele in črne barve. Tačka je radovedna muca. Rada je zunaj in se rada igra. (Jaka B.)

Mojemu kužku je ime Luna. Luna rada hodi na sprehod. Stara je osem mesecev. Če kdo pride, ona zalaja. Je pasme kraški ovčar. (Ida)

Mucko ima moja botra. Je poredna in leži tam, kjer ne bi smela. Botra ima tudi piščančke, ki so zelo divji. Ima tudi račke. Če prideš mimo, se bojijo. (Timotej)

Moji muci je ime Mimi. Je svetlo bež barve. Rep ima progast in na obrazu ima proge. Najraje je pri moji babici. Spi v svoji postelji. Najraje jé tisto, kar nam ostane od kosila. (Zara)

Moji psički je ime Meda. Najraje jé pasje brikete. Ne hodi rada na sprehode. (Žiga)

Moja psička je Pika. Je pasme jorkširski terier. Spi pri meni na postelji in me vsako jutro zbudi, da grem pravi čas v šolo. Tam se učim z učiteljico Darinko. (Tina)

Jaz imam ribe. Ime jim je Klaudija, Piki in Čistilec. Želim si imeti kužka. (Ela)

Moji muci je ime Bela. Je bele barve. Rada jé mačje brikete. Ima majhno glavo in majhne tačke. Stara je eno leto in se rada carta. (Saraja)

Želim si papigo. Bilo bi ji ime Čveki. Najraje bi jedla sončnična semena. Zgoraj bi bila zelena, spodaj rdeča, v sredini pa rumena. (Nande)

Moji ribici je ime Čekan. Želim si še hrčka in tarantelo. (Gaj)

Imam kužka. Ime mu je Runo. Runo jé klobase. Moj kuža je svetlo rjave barve. (Luka G.)

Moj mucek Tigi je divji v hiši, zunaj pa je priden. Spi pri atiju. (Tai)

Moj kuž Didi je priden, včasih pa poreden. Rad laja. Didi skače tudi po rožah. (Rok)

Učenci 2. a

JESENSKE POČITNICE

Med jesenskimi počitnicami sem šla na morje. Tam sem se kopala. Lepo sem se imela. Šla sem na delavnice. Lahko sem jahala konje, šla sem tudi na obalo in se sprehajala. Iz Slovenije na Hrvaško smo se vozili 5 ur. Tam je bilo veliko psov. Hotel se je imenoval Katarina.

Maja Jecelj, 2. a

V ponedeljek sem šla k babici. Tam sem se šla z babico nogomet. V torek sem se igrala, nato pa sem šla na kosilo. V sredo sem šla v gozd. Potem sem šla na počitnice k dedku in babici. V četrtek sem šla na sladoled. V petek sem šla domov. Mama in ata sta me bila vesela.

Tina Danko, 2. a

Jesen je lep letni čas. Meni pa je najbolj všeč zato, ker sem to jesen dobila bratca Borisa.

Ida Skok, 2. a

V nedeljo smo šli z Izakom, atijem, babico in dedijem v gozd. Nabirali smo gobe in listje. Dolgo smo nabirali - skoraj eno uro. Potem smo šli malicat. Ko smo se najedli, smo šli v drugi gozd.

Saraja Lorenc, 2. a

V nedeljo smo šli v Lovran. Ko smo prišli do hotela, smo šli po kartico za garažo in našo sobo. Ko smo parkirali, smo vse kovčke odnesli v našo sobo. Potem smo se šli kopat v bazen. Zvečer smo šli na fitnes, nato na večerjo in spat. Tako se je dogajalo tudi v ponedeljek. Šli smo peš v Opatijo. V torek smo se odpeljali z avtom v Reko, potem pa smo šli še na grad. V sredo smo se odpeljali domov. Doma sta nas čakali babica in muca Mimi.

Zara Vezovnik, 2. a

K meni so prišle prijateljice. Igrali smo monopoli in gledali risanke. Potem smo se šli še eno igro, in sicer ime, žival, predmet, država. Prijateljice so šle domov, mi pa spat. Drugi dan smo šli na trg.

Zala Verbošt, 2. a

JAN

Jan je zelo dober učenec, vedno dobi 5, redko 4, nikoli pa 1, 2 ali 3. Vsak dan gre na avtobus. Rad bere knjige, gleda nogomet, se uči (meni se pa ni). Je zelo prijazen, potrpežljiv in zanesljiv. Ne je preveč sladkarij (jaz pa jih), je zdravo in to je MOJ BRAT.

Ina Kostanjšek, 4. b

RECEPT ZA DOBRO OCENO

Sestavine: bistri možgani, učbeniki, delovni zvezki, zvezki, veliko časa, hitro branje.

Recept:

1. korak: Iz šole prinesi domov vse zvezke, učbenike in delovne zvezke.
2. korak: Vzemi si čas in vse preberi.
3. korak: Mamo prosi, da te sprašuje snov.
4. korak: V šoli hodi k dopolnilnemu in dodatnemu pouku.

Ema Veronik, 4. b

GASILEC GASI POŽAR

Ojoj, v deželi je izbruhnil požar! Ne majhen, ampak velik požar. Poklicali so gasilce. Gasilec Tomi je hitro prihitel na pomoč. Zaježil je požar tako, da je z vodo pošprical požar. Dobil je zlato medaljo v gašenju. Gasilec Tomi je poklical policijo. Policija je prišla na kraj nesreče. Izvedeli so, da je bil požar podtaknjen.

Aljaž Kolarič, 2. b

MIŠKO LARO UGRABIJO

Bil je lep sončen dan. Miška Lara se je odločila, da gre na sprehod. Ko je hodila po stezi, je srečala gospoda. Gospod ji je rekel: »Glej bonbone imam zate.« Ko je Lara pojedla bonbone, je padla v nezavest. Gospod pa jo je dal v avto in jo odpeljal. Ko se je Lara zbudila, je bila zaprta v kletki. V kletki je zaslišala nenavaden zvok: »Psssst.« Videla je svojo starejšo sestro Zojo. Zoja jo je rešila. Doma je mama vprašala, kje sta hodili tako dolgo. Zoja je rekla: »Dolga zgodba,« in se nasmehnila. Gospod pa je šel za 20 let v zapor. A miško Laro je še vedno zanimalo, zakaj jo je ugrabil.

Ajda Perko, 2. b

GREGORJEVA PRVA NOGOMETNA TEKMA

Bile je lep sončen dan in Gregor je bil že navsezgodaj pokonci. Razmišljal je, kaj bi počel. Mamico je vprašal, če bi se igrala s kockami, a je rekla, da kasneje. Gregor ni vedel, kaj bi počel. Šel je na travnik in je srečal fantka z imenom Vid. Gregorja je Vid povabil, da bi skupaj igrala nogomet. Gregor je rekel, da ne zna igrati nogometa. Vid je rekel: »Nič hudega! Te bom naučil. No, greva zdaj trenirat!« Tako je Vid naučil Gregorja igrati nogomet. Prvo nogometno tekmo sta odigrala kot prijatelja.

Gregor Ilich, 2. b

MIŠKA NA POTOVANJU

Miška je bila v svoji luknji, dokler niso prišli zlobni ljudje, ki so imeli mačko. Težko je prišla mimo, ampak ji je uspelo. Hodila je in hodila in je videla majhno koč. Potrkala je na vrata in je zagledala poljsko miš. Vprašala jo je, če lahko ostane pri njej. Minilo je nekaj dni in takrat je zapihal veter, ki je odpihnul koč. Nista vedeli, kam bi šli. Naenkrat sta zagledali majhno graščino. Potrkali sta na vrata in zagledali kraljico. Vprašali sta jo, če lahko ostaneta. Kraljica je rekla, da lahko. Miški sta ostali.

Larisa Hedl, 2. b

PRINCESKA NA POČITNICAH

Princeska je šla na počitnice na bazen. Ulegla se je na ležalnik, a na ležalniku je bilo vroče. Šla je v bazen. Iz bazena je šla v svojo sobo. V sobi se je ulegla na posteljo. Potem je šla na kosilo, s kosila je prišla ob dveh. Nato je šla na igrišče. S prijateljico sta se igrali skrivalnice. Malo kasneje je šla gledat živali.

Lara Bolšec, 2. b

LILI IN BINE GRESTA V GOZD

Bil je lep jesenski dan. Lili in Bine sta odšla v gozd nabirat kostanje. Zraven sta vzela košaro. V gozdu sta srečala tudi veverico. Ko sta nabirala kostanje, je k njima prišel še ježek. Lili in Bine sta v gozdu našla še nekaj gob. Domov sta nesla polno košaro kostanjev.

Liana Knap Jauk, 2. b

KULICA, KI NI ZNALA PISATI

Živela je kulica, ki ni znala pisati, zato so se vsi norčevali iz nje. Nekega dne se je odločila, da gre v gozd. Tavalala je vso noč, a premagal jo je spanec. Drugo jutro, ko so se vse kulice prebudile, so se na smrt prestrašile, ker je kulica ob tej uri ponavadi že iskala prijatelje. Ko je kulica raziskovala gozd, so jo druge kulice iskale. Nenadoma je kulica zagledala hišico. Pogledala je skozi okno in videla mizico, stolčke in staro kulico. Potrkala je. Stara kulica je odprla vrata in rekla: »Usedi se in mi povej, kakšne težave imaš.« Kulica ji je povedala svojo zgodbo. »Mislim, da imam rešitev!« je vzkliknila stara kulica in jo je odpeljala do velikanske šole za kulice. Nato je odšla. Kulica je potrkala in zagledala učiteljico. »Dober dan, učenka!« je rekla učiteljica, »Tvoji sošolci ti bodo vse razkazali.« Učila se je kar nekaj let. Ko je končala šolo, se je poslovila od svojih sošolcev, učiteljice in stare kulice. Nato je šla domov. Ko je prišla domov, so se ji kulice opravičile, kulica pa jim je vse povedala. Rekla je tudi, da se je naučila pisati in celo risati. Da so se prepričale, je kulica narisala prelepo rožo in napisala svoje ime. Kulice so ji zaploskale. Od zdaj naprej so vsi prijatelji in vsi so živeli do konca svojih dni.

Zara Vezovnik, 2. a

Živa Žižek, 1. c

Karin Plemenič, 1. c

MED ŠKRATI IN PALČKI JE VELIKA RAZLIKA.

Palčki so pomagalčki, škrti pa nagajivi lumpki. Kam pa lahko prištevaš sebe?

V 3. b smo razmišljali o lopovščinah, ki bi jih ušpičili, če bi bili škrti (po branju zgodbe: Škrat Kuzma dobi nagrado).

Jaz bi tako ušpičila: Mami bi ukradla parfum in bi ona ves teden smrdela.

Če bi jaz bil vremenski škrt, bi zamenjal gumbe za vreme, ki pokažejo napoved za vsak dan. Posledice tega bi bile, da bi v ponedeljek kazalo, da bo hudo lilo, v resnici pa bi bilo vroče za kopanje. Jaz, darilni škrt, bi zamenjala darila za otroke, ki bi potem jokali, ker bi dobili nekaj, kar si niso želeli. Pokvarila bi tudi stroje za izdelavo igračk, zaradi tega bi bile vse igrače raztrgane.

Jaz bi bil kmetijski škrt in bi kravam dal kokakolo namesto vode. Kravam bi bilo slabo. Pravo kravo bi zamenjal za umetno, ki ne bi dajala mleka. V seno bi nastavil mravlje, ki bi človeka pikale v rit, ko bi šel spat.

Bil bi računalniški škrt. Živel bi v računalniški učilnici in bi zamenjal kable. Računalniki ne bi delali, učitelj pa bi kregal učence.

Bil bi spalni škrt in bi med spanjem vsem narisal brke. Ko bi otroci prišli v šolo, bi se jim vsi zelo smejali.

Jaz, bančni škrt, bi branjevki zamenjal denar. Namesto 3 EUR bi kupcu vrnila 3 cente. Kupec bi se zelo razjezil, ker goljufa in bi jezno vzel denar.

Sončni škrt bi zamenjal sonce in luno. Posledica tega bi bila, da bi otroci hodili v šolo ponoči, spali pa bi podnevi.

Jaz bi bil milni škrat. Milo bi zamenjal za drisko. Ko bi kdo prišel na obisk, bi vsi imeli tako smrdljive lase, da bi obiski šli takoj domov, ker bi smrdela vsa hiša.

Jaz bi bila likovni škrat in bi počekala vse slike otrok. Dobili bi slabe ocene. To bi bile hude posledice. Zamenjala bi tudi vse slike v muzeju. Drage bi bile zelo poceni.

Jaz bi bila frizerski škrat in bi v lak za lase primešala trdilo. Vsem ženskam bi lasje stali pokonci navzgor. Dodala bi še uši. Vsi bi se praskali. Stole bi prilepila z lepilom in ko bi končali s striženjem, ne bi mogli vstati. Morali bi priti zelo močni delavci, da bi jih odvili.

Jaz, nogometni škrat, bi nogometno žogo zamenjal z bowling kroglo. Vsi igralci bi pristali v bolnici.

Jaz bi bil zidarski škrat in bi hišo prebarval v rdečo barvo, na streho pa bi narisal Božička, ki bi se celo leto drl: »Bodite poredni!« Posledice: Mami bi odpovedali živci!

Učenci 3. b z razredničarko Marjetko Šenekar

NEKOČ PRED DAVNIMI ČASI

Nekoč pred davnimi časi so živeli dinosavri in praljudje. Takrat je živela družina, ki je imela 6 članov: mamo, po imenu Zulikanta, stara je bila 55 let, očeta, po imenu Nakun, star je bil 56 let, otroka, po imenu Zak, star je bil 2 leti, dedka, po imenu Junakus, star je bil 88 let, sina, po imenu Makust, star je bil 11 let, in hčerko, po imenu Sanjana, stara pa je bila prav tako 11 let. Živeli so v jami, kjer so se ravnokar skrivali pred dinosavrom Reksom, ki je bil velik dinosaver.

Reks je rekel: »Če me boste pustili spati, bom bolj prijazen. Seveda, če si to želite?«

Družina je rekla: »Seveda si to želimo.«

Reks je razmisлил: »V redu, če si to torej res želite, pa pridite z mano!«

Družina je vprašala: »Kam pa gremo?«

Reks je odgovoril: »Gremo do čarobnega gozda, da si izbrišem spomin na vas!«

Ata je rekel: »Pa gremo s tabo, saj nimamo nič za delati.«

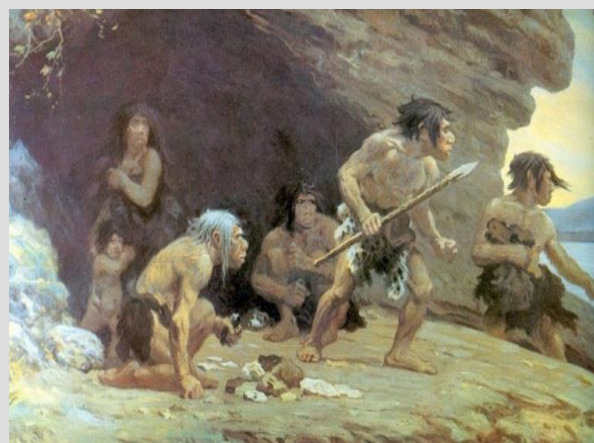
Mama je protestirala: »Jaz moram narediti kosilo!«

Ata je rekel: »Pa naj gre samo nas pet.«

Reks je dejal: »Pa gremo, da ne bomo prepozni!«

Potem so odšli v čarobni gozd in Reks si je res izbrisal spomin. Nato so odšli nazaj do svojega doma in Reks je rekel, da bo od sedaj njihov prijatelj.

Eva Čeh Vastl, 4. b

LEBDEL SEM – DOMIŠLJIJSKA ZGODBA

(Poustvarjanje ob pravljici Svetlane Makarovič: Kam pa kam, kosovirja)

Zjutraj je bilo zelo mrzlo in Miha se je zbudil zelo zgodaj. Nekaj časa je razmišljal, da bi lahko poletel na Saturn. Takrat ga je poklicala mama. Miha je odšel na zajtrk. Mamo je vprašal, če lahko poleti na Saturn v vesolje. Mama je izvlekla kuhalnico in rekla: »Če rečeš še kaj takšnega, boš letel iz hiše.«

Ko je bila že noč, je nekaj zaropotalo. V Zemljo se je zaletel Saturn. Miha je bil zelo vesel. Vedel je, da je Saturn prišel po njega. Miha je skočil na Saturn. Tam je srečal vesoljčka Figa, ki se ga je zelo razveselil. Vesoljček Figo je bil zelo smešen. Smešno je govoril, ampak bil je zelo simpatičen. Miho je vprašal, kako mu je ime. Miha mu je odgovoril, da mu je ime Miha. Vesoljček mu je razkazal Saturn. Miho je vprašal, če gresta lebdeti po vesolju. Miha je bil zelo vesel in je vesoljčku rekel, da lahko. Miha in vesoljček Figo sta šla lebdet. Ko sta lebdela, sta opazila Mihovo mamo, ki jo je odnašalo v drugo galaksijo. Mama je Miho grdo pogledala, takrat pa jo je odneslo v črno luknjo. Miha je od takrat dalje živel na Saturnu z vesoljčkom Figom. Bil je zelo vesel, ker se mu je uresničila želja o Saturnu, rad pa je tudi lebdel v vesolju.

Veronika Bokan, 4. a

MALA LISICA ZVITOREPKA

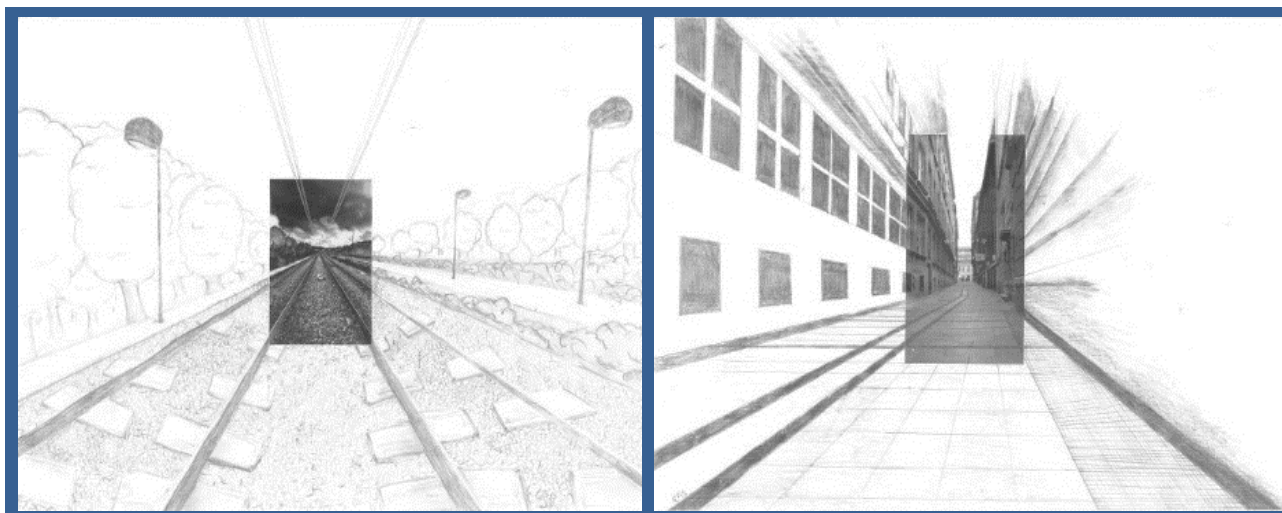
Zvitorepka je bila lisica. Bila je še majhna. Ime Zvitorepka je dobila, ker je imela zviti rep. Mala Zvitorepka je vedno kaj ušpičila in ni ubogala svoje prijazne, mile mamice. Nekega dne je odskakljala na kmetijo strica Tunča, da bi dobila kaj za pod zob. Svoji mamici je rekla: »Grem na sprehod po sosednjem gozdu.« Čeprav se je zlagala, ji je prijazna mama dovolila, da gre na sprehod. Zvitorepka jo je prelisičila. Ko je prišla na kmetijo, je bilo tam polno kokoši. Cedile so se ji sline. Kokoši so na ves glas kričale od strahu. Vpile so druga preko druge in bežale po vsej kmetiji. Takrat je iz hiše prišel stric Tunč. Lisico je nagnal s kmetije, Zvitorepka pa je v daljavi zaklicala: »Če mi daš le eno kokoško, bom se poboljšala. Sestradena sem, verjemi mi.« Kmetu se je uboga lisica zasmilila, a ji ni hotel dati svoje kokoške. Sklenil je, da bo v trgovini kupil piščanca, ga spekel in odnesel lisici v gozd. Zvitorepka in njena mama sta se mu zahvalili, ko jima je prinesel piščanca. Mama sicer ni vedela, da so ljudje postali tako prijazni do lisic, a piščanca je bila vseeno vesela. Lisica je strica Tunča spet prelisičila, saj ni bila lačna, ampak požrešna. A nič hudega, saj je od takrat naprej ubogala svojo mamo in ni nič več ušpičila.

Nika Vezovnik, 4. c

ČE BI BILA MAMA

Če bi bila mama, bi otroke dobro vzgajala. Pomagala bi jim, če bi potrebovali pomoč. Ne bi jim kupila vsega, kar bi si želeli. Do njih bi bila prijazna. Imela bi jih rada. Dobro bi skrbela zanje. Naučila bi jih, da bi bili pridni, da bi pomagali ljudem, ki bi potrebovali pomoč; da bi se v šoli lepo vedli; da bi ubogali učiteljico ter da bi jo poslušali. Naučila bi jih, da bi se zahvalili vedno, ko bi kaj dobili. Vzgojila bi jih, da ne bi nikogar topli ter da bi z veseljem posodili komu stvari, če jih ta ne bi imel. Takšna bi bila, če bi bila mama.

Veronika Bokan, 4. a

Anja Ketiš Radič, 8. a

Elis Fric, 9. a

KAJ MI POMENI BOŽIČ?

Pomen božiča je veselje, ko pokloniš prijazno, toplo besedo in nasmeh ter podariš kakšno malenkost. To je skrivnost tistega pravega božiča. Poskusimo pozabiti na dolge nakupovalne sezname, zapravljanje še nezasluženega denarja, organizacijo ekstravagantnih večerij in ogromnih škatek z darili, saj sta toplina, ljubezen in podarjen čas najlepše božično darilo, ki ga lahko nekomu podarimo.

Adelisa Dobaja, 5. b

BOŽIČ

Božič je čas,
ki prinese veselje v vas.
Odrasli po zadnjih nakupih hitijo,
otroci pa se snega veselijo.
Zame je božič najlepši čas,
ker pride Božiček v vas,
on pod jelko darila nastavlja hiti,
nam pa se že vse smeji.

Alina Krajnc, 4. b

BOŽIČ

Božič je vesel čas,
saj takrat je bel las.
Ko darila so pod smreko,
otroci se razveselijo.
Zvončki zazvonijo in
novo leto vam zaželijo.

Nika Lukavečki, 3. a

BOŽIČNI ČAS

Spet je zima, spet je mraz,
spet je tu božični čas.
Naj veselje prigodi se
in vse skrbi naj odkotalijo se.
Decembra spet prihajajo
Miklavž, Božiček, dedek Mraz,
to je res veselja čas.
Po piškotkih že diši,
božič tu bo en dva tri.
Samo še sneg pričakamo in
brž na sanke skočimo.
Naj to bo čas miru in veselja,
to je moja največja želja!

Aneja Zavernik, 5. b

BOŽIČNA NOČ

Ko nas v božično noč popeljejo sani,
kraguljčki pojejo nam drobno pesmico
in svetle iskre se v očeh otroških prižigajo.

Tija Peserl, 5. b

ČAROBNI SNEG

Sneg, sneg, sneg leti povsod!
Ves dan spet sneži in ti snežinka prileti.
V hipu snežaka narediš in mu oči pritrdiš.
Zraven še metlo pričvrstiš,
na glavo pisker pritrdiš.

Sneg, sneg, sneg leti povsod!
Smučke hitro na noge,
da boš prišla čez gore.
Sankamo se za goro,
da zbežimo pred nočjo.

Ivana Šavli, 5. b

Gašper Kolarič, 2. b

Ajda Perko, 2. b

TRIJE DOBRI MOŽJE - ŽELJE UČENCEV 2. A RAZREDA

Želim si, da bi me volkovi imeli radi in da bi imela dobrega fanta. (Kiara)
Močno si želim kužka in da bi zmagala na violini. (Ela)
Da bi botra prišla k nam na počitnice. (Timotej)
Da bi bila zdrava. (Larisa)
Da bi dobil uro BEN 10. (Gaj)
Da bi me muc Garfild ubogal in da bi ati z mano sestavljal lego kocke, ki si jih želim za rojstni dan. (Jakob)
Da bi dobila kotalke. (Zala)
Da bi bili najboljša družina. (Maik)
Da bi se moja mama pozdravila na hrbtu. (Tim)
Da bi dobil helikopter na daljinec. (Rok)
Da bi dobil letalo na daljinec. (Tim)
Da bi dobil nove gole in žogo s kartoni. (Tai)
Da bi dobil psa. (Luka V.)
Da bi dobila kotalke, da se mami in ati ne bi nikoli ločila in želim si še kužka Lesija. (Saraja)
Da bi dobila plišastega konja mustanga in pravega kužka, želim si tudi sneg in novo torbo s kolesčki. (Maja)
Da bi bila moja mačka zdrava in da bi bila moja mama in ata skupaj. (Jaka B.)
Da bi jaz in moja družina živeli večno, da bi lahko imela muco in da bi lahko šla s prijateljicami v park. (Ula)
Da bi ata dobil pravi kombajn. (Luka G.)
Da bi se moj brat Boris čim manj jokalo. (Ida)
Da bi bila pridna, da se mama ne bi jezila in da bi ata dobil lepa darila. (Nadja)
Da bi bila babica zdrava, da bi ati imel rad muco, da bi se s sestro razumeli in da bi si mama vzela več časa za nas. (Zara)

Da bi čim hitreje dobil psa. (Jaka F.)
 Da bi sosedin otrok čim prej zrastel, da bi se lahko igrala. (Žiga)
 Da bi bila moja babi Zinka zdrava. (Nande)

NAŠI NAČRTI ZA LETO 2018

Velikokrat bom razveseljevala ljudi in se družila. (Sara Ignjatič)
 Da me ne bo sestra preveč jezila in da bom atiju pomagal pri hiši. (Vasja Rajter)
 Pospravljala si bom sobo, mami bom pomagala pospraviti hišo. Čuvala bom Evo in se bolj učila. (Zala Cigit)
 Pomagal bom mami. Vsak dan bom objel atija. Ne bom jezil vseh v družini. Babici bom pomagal peči kruh. (Tai Muršček)
 Pomagala bom babici, z bratom se bom igrala družabne igre. Igrala se bom s starši. (Eva Črnčič)
 Pomagal bom mami. Igral se bom s starši. Skrbel bom za živali. (Alej Rola)
 Da bom večkrat prespala pri Tiji. Da bom malo bolj uspešna v šoli. Da bom večkrat videla Marka in bom večkrat hodila ven. Želim si, da bi naš bend napredoval. (Evian Pal)
 Želim si dobrih ocen in da bi bili vsi sošolci prijazni. Da bi se imeli radi. Rada bi bila hitrejša od moje sestre Zale. (Lučka Mlakar)
 Želim si, da bi bil naš bend uspešen in da se bi več igrala z Evian. Da me poišče ljubezen. (Tia Hana Majcenovič)
 Več se bom učila in boljše bom skrbela za živali. (Nika Lukavečki)
 V letu 2018 bom priden, pomagal bom mami. Posojal bom stvari. (Miha Žnuderl)
 Bom boljši brat in pomagal bom mami. (Saša Vukovič)
 Želim si, da bom uspešna učenka in da bom igrala družabne igre. (Nuška Škrlec Demšar)
 Bolj bom poslušala druge, mami bom pomagala in bom prijazna. (Nika Železnik)
 Manj bom na ekranu in uspešen bom v šoli. (Gašper Ivec)
 Prijazen bom in pomagal bom babici. (Nik Dajčman)
 Imela bom več časa za babico, pomagala bom mami. V šoli ne bom držala nog na mizo. (Rebeka Gonza)
 Želim si, da bom znala poštrevanko, da bo moja družina zdrava in vesela, da bi bili vsi prijatelji in da ne bom poredna. (Evelina Lavrenčič)
 Da bom še naprej uspešna v šoli, ne bom jezila sestre in bom večkrat sprehajala Luno. (Liza Fekonja)
 Se bom več igrala s psičko Lajko, da bom uspešna pri gimnastiki in da bomo z družino preživeli več časa skupaj. (Aneja Babič)
 Pri pouku bom bolj poslušala ter pri gimnastiki se bom bolj trudila. (Evelin Kolbl)
 Ne bom jezil sestre. (Enej Krček)

Učenci 3. a

Tai Ploj Djukić, 2. b

Nejc Neuvirt, 2. b

SREČA

Sreča je večna,
sreča je, kot da poletiš v nebo.
To ni sreča,
ko nekaj dobiš.
Sreča je tvoja družina, srce,
duša in prijateljstvo.
To je sreča.

Nika Železnik, 3. a

Sreča je pesem,
ki jo živiš.
Sreča je veselje,
ki ga živiš.
Sreča je svet,
v katerem živiš,
sreča je kot en topel objem.
Sreča se podi med vsemi nami.
Sreča je topla kot sonce
in če sreča pride k tebi,
se ti srce od sreče skoraj stopi.

Evelina Lavrenčič, 3. a

VESOLJE

Z raketo v zrak
do širnega vesolja.
Skozi oblake,
skozi zrak v vesolje poleti vsak.
Ko očke odprem,
izgine vse lepo.
Ko zvezdica Zaspanka spet me dohiti,
z raketo v vesolje
v sanjah poletim.
Ena, dva, tri pa očke zapri!

Adelisa Dobaja, 5. b

ČAS

Kam gre čas?
Mimo, gor?
Vsakič znova pride in gre.
Zakaj? Naj pride nazaj!
Mimo gore, čez travnik, na pašo.
In zopet gre.

Evian Pal, 3. a

DUŠA

Srce je zato,
da v njem prebiva duša.
Če nas kdo žali ali krega,
naša duša joče.
Ko pa nas kdo objame,
naša duša od veselja zapleše.

Liza Fekonja, 3. a

CVEK

Ko jočeš se,
kaj to je?
Cvek, cvek, cvek!
Na testu je pisalo,
kaj je to drevo?
Vprašanje zame bilo
je pretežko.
Odgovoril nisem prav,
zato cvek
dobil sem po glavi.
Kaj si z njim naj
zdaj začnem?
Naj se jokati pričnem?
Najbrž ja, saj pomoči mi ni!

Eva Kaučič, Izza Pšajd, Živa Strmčnik Muhič, 4. c.

Teja Zarnec, 1. c

Kristjan Žokš, 8. a

NAROB E SVET

Danes je dan,
ki je z luno obsijan.
Muha je rdeča
in kot mama kričeča.

Avti po cesti dirjajo,
a voznikov nimajo.
Knjige se same berejo,
kot žirafe se derejo.

Metulji zelo lepo pojejo
In kot ose rjovejo.
Parfumi smrdijo,
smeti pa dišijo.

Ljudje okoli nagi hodijo,
živali si od njih oblačila sposodijo.
Polži na hitrostnih tekmovanjih zmagujejo
in geparde premagujejo.

Te pesmi je zdaj konec,
ker se piskru reče lonec.

Živa Jemenšek, 5. b

PESEM ZA VSE ŽIVALI

Živali lepa bitja so in veselje ljudem prinašajo.
Najprej male so, potem vedno večje postajajo,
ampak za vedno ljubke ostajajo.

Nekatere živali v hiši živijo,
ljudje pa od njih ljubezen dobijo.

Živali imejmo radi mi,
eno iz zavetišča posvoji zdaj ti!

Eva Grajfoner in Živa Jemenšek, 5. b

PESEM O HRUŠKI

Sem hruška
rumena,
na veji visim,
me sonce
ogreje,
na zemljo zletim.

Me ježek nabode,
z njim odhitim
v toplo zavetje
njegovih družin.

Anej Horvat, 5. b

NOGOMET SE IGRA Z ROKO

Nogomet se igra z roko,
kamion vozi tulipan,
ura se igra kakor kura,
konec je poln kakor lonec.

Luna sveti podnevi,
modra barva je kot rumena,
kitara je olimpijska disciplina,
gospod je travo, ker je slep.

Angleščina se govori v Romuniji,
v lonček damo dinozavra
in za konec bo zazvonil zvonec.

Maj Rusjan, 5. b

Tai Horvat, 2. a

Jaka Brodnik, 2. a

OTROŠTVO MED PASTIRCI

Z veseljem bi zamenjala svoje otroštvo s pastirci. Otroci so imeli v starih časih veliko časa za preživljanje otroštva v naravi. Čeprav so hodili v šolo, so morali kdaj poprijeti tudi za delo. Pomagali so pasti živino, kuhati že v zgodnjih letih in opravljati druga dela. Danes pa smo otroci zaprti sami vase in nekateri ne znajo skuhati niti preprostih jedi. Smo tudi manj svobodni kot v starih časih, saj nam starši ne zaupajo dovolj, da bomo lahko nekatere stvari opravili tudi sami.

Zgodba o pastircih mi je dala vedeti, da ne smeš kriviti drugih zaradi svojih napak. Pastirci so veliko časa preživeli zunaj, v naravi, in včasih ušpičili tudi kakšno vragolijo. Ampak vedno so držali skupaj. Čeprav je včasih prišlo do sporov, so se hitro pobotali in živeli skupaj naprej, kakor to počnejo pravi prijatelji. Pečen krompir, ki so ga jedli vsak dan, jim je še vedno dišal. Danes pa otroci in tudi odrasli jemo vsakič drugačno hrano. Zelo smo izbirčni in tega se moramo zavedati. Nekateri otroci še danes nimajo dovolj hrane, nekateri pa je imamo preveč. Ko so se pastirci skregali, je Ferjanč omenil pečen kostanj. Lenartu so se takoj zasvetile oči. Pečen kostanj je pastircem in drugim otrokom v preteklosti pomenil veliko, če bi nam pa ga kdo danes ponudil iz srca, ga niti sprejeli ne bi.

Otroci smo danes zelo razvajeni. Večino prostega časa preživimo pred računalnikom ali televizijo. Pastirci pa so preživljali svoj prosti čas v naravi. Ob zakurjenem ognju so se pogovarjali in čutili ljubezen do njega, kadar so gledali plamene ognja in svetlikajoče se iskre. Tudi če niso imeli igrač, so se vedno znašli in si izmislili svojo igro - lovili so namišljene ribe ali naredili kakšno igračo tudi s svojimi rokami. Dandanes pa vse igrače in igre kupujemo v trgovinah, saj nismo več spretni kot nekoč. Vedno več generacij je debelejših in nič več gibčnih, to pa zato, ker se ne gibljemo v naravi. Sploh se ne zavedamo, kako čudovita je narava okoli nas. Želim si, da bi se otroci več družili v naravi in v okolju, saj je to največje bogastvo, ki ga imamo!

Nina Čeh, 6. b

PRI VILAH NA VEČERJI

Tako sem vesela, da so me vile povabile na večerjo! Komaj čakam, da vidim in poskusim, kaj so mi skuhale!

Pravkar sem prispela. Vile so me z veseljem sprejele. Do zdaj sem pojedla zelje, kruh in jajca. To je njihova tradicionalna jed. Ni preveč okusna. Sedaj čakam na glavno jed. Vile so pripravile veganske zrezke, solato z jagodami, grozdem in granatnim jabolkom. Za prilogo imamo tudi poseben pire krompir s koščki graha in borovnic. Moram priznati, da je bilo vse to zelo okusno. Spila sem še sok iz jagod, breskev in mandarin. To pa ni bilo preveč okusno! Vile so bile vesele, da sem pri njih na večerji, jaz pa tudi. Sledila je sladica. Za sladico so mi ponudile torto iz kruha, jagod in ohrovt. Ne maram ohrovt, ampak sem jo vseeno pojedla. Ko smo povečerjale, smo se še malo pogovarjale, potem pa sem morala domov. Bila sem žalostna, da sem jih morala zapustiti, čeprav ne kuhajo posebej dobro.

Vile so bile res zelo prijazne, njihovo kuhanje pa je vseeno malo čudno. Hrana ni preveč dobra. Kljub temu imam vile rada in upam, da se bo kak tak dogodek zgodil tudi vam!

Martina Potočnik, 7. b

DEKLETA IN FANTJE KOT NOČ IN DAN

Vemo, da je vsak človek drugačen. Drugačni smo po videzu, karakterju, razmišljanju in seveda po reagiranju v določenih situacijah. Lahko rečemo, da smo si punce sicer med seboj malo podobne, prav tako tudi fantje. Vemo pa, da se punce in fantje včasih malo težko razumemo med seboj.

Najbolj smo različni po značajih. Dekleta smo veliko bolj umirjene, prijazne, čustvene in včasih tudi zrelejše. Fantje pa so pravo nasprotje. So polni energije. Težko razumejo težave drugih in se obnašajo otročje. Da ne bo pomote - tudi punce smo včasih takšne kot fantje in fantje takšni kot punce. Opis značaja pri enih in drugih je zelo okviren. Prav tako namreč poznamo punce, ki so nezrele, in mirne fante, ki so seveda redke izjeme. Zanimivo je, da vsak od nas razmišlja o isti stvari

zelo različno. Če govorimo o ljubezni, ki je vedno glavna tema, imamo zelo različna mnenja. Punce mislijo, da imajo fantje oči samo za njo, ampak pri teh letih fantje ne morejo ostati dlje časa s punco, ker jih preveč zanimajo druge. Pri Romeu in Juliji je bilo čisto drugače, kot je danes. Oba sta se imela neizmerno rada in drug za drugega bi naredila čisto vse. Pri današnjih najstnikih takšne ljubezni več ne obstajajo. Za partnerja narediti čisto vse smo pripravljeni, ko popolnoma odrastemo, torej pri 25-ih oziroma 30-ih letih. Takrat začnemo govoriti o življenjskem partnerju. Romeo in Julija bi si, po mojem, bila naklonjena celo življenje, če ne bi prišlo do tragedije.

Tudi glede reakcij v določenih situacijah smo zelo različni. Fantje na določene situacije odreagirajo mirno, pametno in zrelo, punce pa imamo včasih težave z mirnostjo in smo po navadi zelo živčne in ne odreagiramo pametno. Tudi to je seveda čisto odvisno od posameznika. Nekateri moški so lahko zelo poženščeni in v takšnih situacijah odreagirajo enako kot ženske. Nekoč so znali ohraniti mirne živce, razmisliti in pametno oziroma iznajdljivo odreagirati. Na primer: ko sta Romeo in Julija izvedela, da starši vedo za njuno ljubezen in hočejo poročiti Julijo z drugim, nista paničarila, ampak sta lepo mirno naredila iznajdljiv načrt. Mi, najstniki današnjega časa, bi stisnili rep med noge. Sploh fantje, saj smo punce dandanes pripravljene narediti več za ljubezen kot fantje. Tudi takrat, ko je Romeo tvegaj svoje življenje, ko je nepovabljen prišel na zabavo, da bi videl Julijo, je bila to zanj velika nevarnost. Odreagirala sta mirno.

Mislím, da bi danes morali dati več na ljubezen, saj je to nekaj, kar nas naredi srečne. Da nam razlog, da se veselimo vsakega novega dne. Lahko pa tudi pride do tega, da smo prizadeti, ker fantje ne znajo oziroma nočejo narediti nekih stvari za ljubezen. Na primer - pohoditi svoj ponos in se opravičiti za napake, priznati svoja čustva in se potruditi, da bi se skupaj imela oba super in bi zveza delovala. Glede čustev pa si dekleta in fantje nismo tako različni. Vsak od nas se zaljubi, in to je povsem človeško. Vsak od nas se uči iz svojih napak. In ko si enkrat priznamo, da delamo napake, jih lahko odpravimo. Mogoče smo različni po tem, koliko čustev pokažemo. Že od nekdaj je tako, da punce pokažemo več čustev, saj nas nekatere stvari veliko bolj prizadenejo kot fante. Mogoče pa tudi fante stvari prizadenejo, samo da so preprosto preponosni, da bi to priznali oziroma pokazali. Je pa res, da so fantje tisti, ki po navadi prvi izpovedo ljubezen. Včasih jih je za ta korak preveč strah. To je na nek način luštkano, samo nobena punca si ne želi fanta, ki je in bo preveč sramežljiv.

Punce iščemo fante, ki imajo lep nasmeh, oči, v katerih se zgubiš, in predvsem fanta, ki te nasmeje in ti zna povedati, da te ima rad. Fantje pa dandanes iščejo punco, ki ima dobro postavo in s katero se bo lahko pohvalil pred prijatelji. In to punce prezirajo. Zato pa so tiste, ki nimajo popolne postave, nesamozavestne, saj jih fantje takoj zamenjajo za lepšo različico.

Predlagam, da se zaljubite zaradi značaja in ne zaradi videza. Videz se čez leta spremeni, značaj pa ne.

Anja Videčnik, 9. a

Lan Pintar, 1. a

Lan Černič, 1. a

KO TE ZADENE AMORJEVA PUŠČICA, JE SVET DRUGAČEN

Svojo prvo izkušnjo z ljubeznijo sem doživel, ko sem bil star 9 let. Ne morem verjeti, kako je bila lepa in dobra. Imela je edinstven okus, bila je topla ... ne preveč in ne premalo mastna. Čakaj! O čem razmišljaš ti? Jaz pišem o pici!

Vem, da je nenavadno, ampak nekaj tako preprostega, tako dobrega – šunka, sir, gobice. Nekaj čarobnega je v tem, ko ti dostavlja pic pripravi toplo, svežo pico. Ko zaslišiš zvonec, se ti že cedijo sline, že čutiš hormone v sebi ... in ko odpreš usta, ti njen vonj pride v kri in že imaš metuljčke v trebuhu. Čutiš, da je ona glavna na svetu in da bi za njo vse naredil.

Prvič sem se srečal z njo v piceriji Agata. Ko sem bil majhen, nisem vsega jedel. Tako tudi pice prej nikoli nisem poskusil. Ojoj, kako mi je žal, da je nisem! Ko sem vzel prvi kos in ga nesel v usta, sem se zaljubil. Pomislil sem, le kako sem lahko bil tako neumen, da te čarobne hrane nisem poskusil že prej.

Še dandanes, vedno ko grem spat, molim boginji pic in si rečem: »Pica je življenje! Pica je ljubezen!«

Jure Knezar, 9. b

VARUJMO OKOLJE

Predstavljajte si svet brez pitne vode. Tega si ne more predstavljati nobeden od naših državljanov. Ampak Afričani si tega ne domišljajo, temveč to doživljajo. Nehajmo onesnaževati vode, da se to ne zgodi nam. Razlika med nami in Afričani pa je, da Afričani niso krivi, da nimajo pitne vode. Mi je imamo na pretek in zato mislimo, da jo lahko kar tako porabljamo. Ampak vedite! Če bomo tako nadaljevali, bomo tudi mi ostali brez pitne vode. Poglejmo malo okoli sebe! Mrtve ribe, bolne race - vse živali, ki so v vodi, so ogrožene, pa sploh niso nič storile. Dajmo, varujmo okolje!

Živa Jemenšek, 5. b

PRESENEČENJE ENA A

Če me kdo vpraša, kaj imam rad, mu odgovorim, da imam najraje družino, živali, nogomet, košarko in glasbo. Nekega dne, ko smo se peljali z izleta po Avstriji, sem mislil, da že gremo domov. A ni bilo tako. Pot je bila strma in ovinkasta. Vmes smo se tudi izgubili. Gospod, ki je bil Slovenec, a dela v Avstriji, nam je pokazal pravo pot. Končno smo prispeli do parkirišča. Moj oče je kupil vstopnice. Prodajalka mu je ponudila še vrečko korenja. Takrat sem zagledal znak, na katerem so bile slike medvedov. Oče nas je pripeljal v Barnhof Berghausen. Torej bom hranil medvede! Kako kul! Zelo sem se razveselil. Imeli so dvanajst medvedov. Vsi medvedi so spali v svojih kletkah in tukaj naši nov dom. Lastnica je vsakega pripeljala iz druge države. Vsi bi poginili, če ne bi bilo nje. Še posebej se mi je vtisnila v spomin medvedka, po imenu Heidi. V Siriji se je morala boriti z napadalnimi psi. Medvedka Felicitas je prišla v nov dom iz Slovenije. Od nekdaj sem želel videti medvede, zato sem bil presenečenja zelo vesel. Za rojstni dan pa si želim manjšega kosmatinčka – hrčka Srečka.

Andraž Petek, 4. c

DOMOVINA, RADA TE IMAM

Na svojo domovino, Slovenijo, sem zelo ponosna. Zdi se mi, da ne bi bila prava jaz, če ne bi pripadala Sloveniji. Ne bi je zamenjala za nobeno drugo domovino. Čeprav je majhna, je prečudovita.

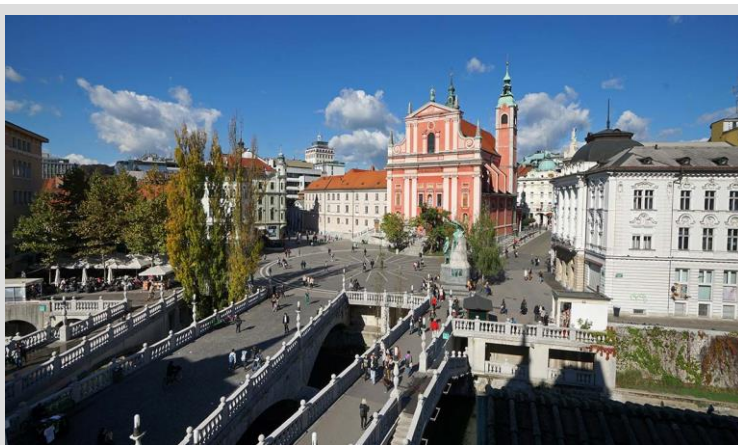
Domovino zelo spoštujem. Najbolj jo začutim takrat, ko preberem, slišim ali zasledim, kaj se je zgodilo drugim ljudem, narodom. Takrat jo začnem ceniti še bolj. Zdi se mi, da se to zgodi premalokrat. To, da imam varno domovino in zdravo družino, se mi zdi nekaj povsem običajnega in vsakdanjega. Pa ni tako. Nekateri ljudje nimajo ničesar od tega, in to je tisto, česar se premalokrat zavedam. Ne zavedam se, da imam pravo bogastvo.

Na domovino sem velikokrat zelo ponosna, predvsem v športu, ko Slovenci pokažemo, iz kakšnega testa smo. Nekajkrat sem že potovala v tuje države, a tako lepo, kot je v Sloveniji, ni bilo nikjer. Domovino začneš pogrešati, začneš ceniti to, kar imaš doma. Cenim predvsem ljudi, mimo katerih se sprehajam, jih pozdravljam ter se jim nasmehnem. Slovenci se mi zdijo edinstven narod – v zgodovini kmetje in še danes zelo delovni ljudje.

Marsikdo domovine ne ceni tako, kot bi jo naj. Vse se nam zdi vsakdanje. Otroke okupira tehnologija, ki jih dela osamljene in zapira v sobe. Kmalu ne bodo več znali komunicirati brez nje in to je zelo žalostno. Morali bi iti ven, se igrati v naravi, dokler se lahko.

V naši domovini nam je dano vse, samo vse to je treba poiskati, pa bomo srečni. Smo čedne in trdne postave pa tudi modre glave, kot je dejal Vodnik. Začeti moramo ceniti, kar nam je dano, in zato smo lahko srečni. Nikoli nas ne sme biti sram, da smo Slovenci, čeprav so bili Slovenci v zgodovini kmetje. Ko greš v svet, naj te ne bo sram svoje domovine in jezika, saj ti lahko marsikdo zavida, kar imaš. Stvari začneš ceniti šele, ko jih izgubiš. Enako velja za domovino.

Urška Glinšek, 8. b

LJUBLJANA

Ljubljana je glavno in tudi največje mesto v Sloveniji. V njej živi 278.853 prebivalcev. Najprej se je imenovala Laibach, v rimskih časih Emona in sedaj se imenuje Ljubljana. Leži v ljubljanski kotlini, v osrčju Slovenije. Njena nadmorska višina je približno 300 m. Leži na 163 km². 2000 let pr. n. št. so na ljubljanskem barju živeli koliščarji. Živel so v kolibah na stebrih. Stebri so bili vgrajeni v jezersko dno. Konec 6. stoletja so se k nam naselili Slovani. V 16. stoletju je imela 5000 prebivalcev. Ima naslednje znamenitosti: ustavno sodišče, Tromostovje, Čevljarski most, Železniška postaja Ljubljana, Prešernov spomenik, Živalski vrt Ljubljana (ki so ga odprli 10. marca 1949), Robbov vodnjak, stolna cerkev, arena Stožice, Cankarjev dom, park Tivoli, ljubljanska opera, ljubljanski grad, mestna hiša, nebotičnik (70 m), Narodna in univerzitetna knjižnica, predsedniška palača, sodna palača, Naravoslovni muzej in slovenski parlament. Grad stoji na grajskem griču. Zraven gradu so stolp, kapela in dvizna vrata. Prenovili so ga v 20. stoletju. Ljubljana je 1991. leta postala glavno mesto Republike Slovenije. Župan mesta je g. Zoran Jankovič.

Maj Rusjan, 5. b

KAJ JE MAČEK V ŽAKLJU?

- Je lahko nagrada na tomboli.
- Ga prineseš v hišo in ko zavoha miš, jo poje.
- Je poreden, nagaja, se rad skriva.
- Iščemo mačka, nekaj je v žaklju.
- Nekoga pozabiš, zaspiš, si radoveden.
- Vse je spakirano.
- Si kupiš mačko.
- Nekaj ti diši.
- Maček, ki kaka.
- Pomeni, da nisi zaprt v sobi in ne greš vsepovsod zraven.
- Maček je v žaklju, ko si poreden.
- Maček v žaklju spi, vsi pa ga iščejo.
- Nekdo je jezen, razočaran, užaljen, prizadet.
- Ujeli so ga, noče na sprehod.
- Je rad v žaklju, noče ven.
- Je izgubljen ali v nevarnosti.
- Mogoče se imenuje žakelj.
- V žaklju spi, so ga prodali, pa se je vrnil.
- Je sramežljiv in se skriva ali pa ga dajo v kovček.
- Nekaj ni v redu, ko prideš v hotel, nimajo vode in postelje.
- Imaš smolo, ko ti nekaj uide iz ust ali rok.
- Eeeh, to so stvari za odrasle!

Po pogovoru pa smo rekli:

Aja, to pomeni, da te nekdo naplahta, ti neke stvari zamenja, te prelisiči, vedno moraš pogledati, kaj kupiš,...

Učenci 3. b

PEKINEZER

Pekinezer je majhen in ljubeč pes, ki je izjemno predan lastniku. Zahteva veliko pozornosti, ki jo tudi vrne. Pogosto se najbolj naveže na enega člana družine in je zanj pripravljen narediti vse. Zna biti ljubosumen, trmast in svojeglav. Je pa tudi zelo igriv. Ima dolgo dlako, majhen nos in velike oči.

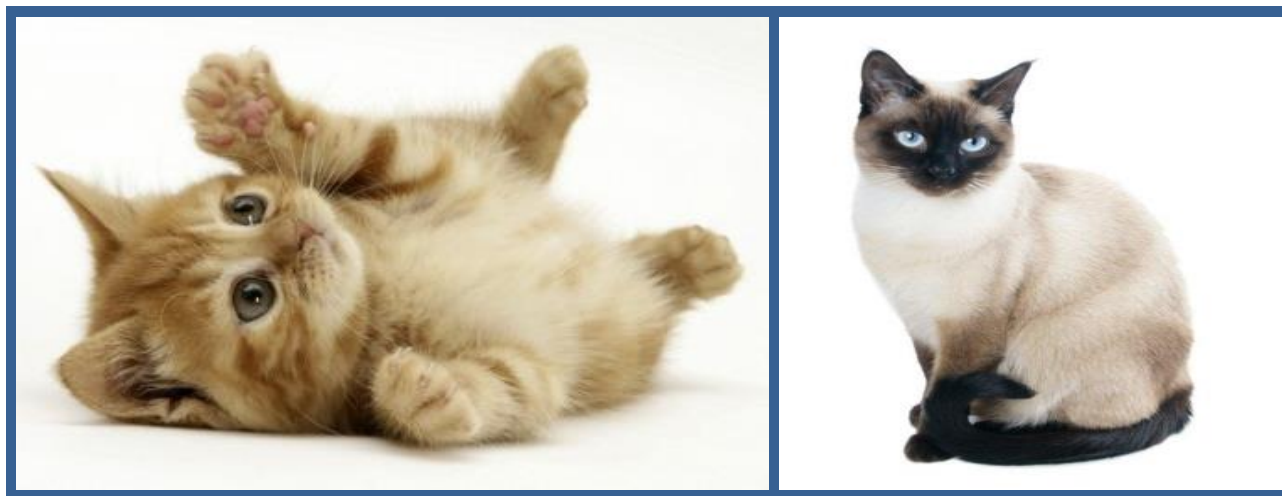
Adelisa Dobaja, 5. b

DOMAČA MAČKA

Domača mačka je domača žival iz družine mačk. Razvila se je iz afriške divje mačke. Do udomačitve divje mačke je prišlo pred približno štiri tisoč leti, v Evropo pa je domača mačka prišla približno 100 let pred našim štetjem. Odnos ljudi do mačk je bil v prvih fazah pred udomačitvijo zelo negativen, kasneje pa se je med mačkami in ljudmi razvila posebna medsebojna vez. Večina domačih mačk tehta med 2,5 in 5 kilogramov, vendar pa lahko nekateri primerki dosežejo tudi do 11 kilogramov. Po videzu so si lahko kar precej različne, saj se lahko razlikujejo tako v velikosti in obliki telesa, ušes, obraza, repa in oči. Danes boste med navadnimi domačimi mačkami našli vse poznane barve in vzorce, od enobarvnih, do progastih, lisastih, vzorčastih in pikastih, pa tudi vse dolžine kožuha. In ravno to je tisti pravi čar navadne domače mačke – izbira je neskončna, zato lahko prav vsak ljubitelj mačke zase najde popolno predstavnico vrste že med tistimi mačkami iz zavetišča. Čeprav so domače mačke že vrsto let v stiku s človekom, pa še imajo nekatere vedno divji karakter. Če želite posvojiti mačko, se pozanimajte o karakterju, preden se jo odločite vzeti, in dobro premislite, če je primerna za vaš dom in družino. Zelo pomembno je, da nudimo mački raznoliko prehrano. Mačka je mesojedec, travo jí le takrat, ko si hoče očistiti želodec. Mačko hranimo vedno na istem mestu, ki naj bo umaknjeno, da ima mačka med jedjo mir. Odraslo mačko hranimo dvakrat ali trikrat na dan. Hrano ne sme imeti vedno na voljo, ker se v tem primeru mačke prekomerno redijo. Količino hrane prilagodimo starosti, velikosti, teži, temu, kje prebiva, in fizični aktivnosti. Mačke lahko živijo v stanovanju, zunaj, v hlevu ipd. Spijo lahko v košari, postelji za muce, na kavču, v senu ... Dobro je, da mačko navadimo na mačje stranišče ali ji namestimo vrata za muce, ki se lahko odpirajo, da bo lahko opravljala svoje potrebe.

Eva Grajfoner, 5. b

IZLET NA VELIKO PLANINO

Naj vam opišem svojo izkušnjo pohoda na Veliko planino. Letos avgusta smo se odločili, da gremo na izlet, in sicer naša družina z babico. Izbrali smo Veliko planino. To je bilo 5. avgusta in bila je sobota. Zgodaj zjutraj smo se vstali, pripravili nahrbtnike in se odpeljali do bencinske črpalke Petrol v Mariboru. Tam so nas čakali teta, stric in sestrična. Starši so spili kavo, nato smo nadaljevali pot do Kamnika. Pot do tja je bila zelo dolga, saj sem želel, da čim prej prispemo. Ko smo prispeli, smo parkirali na parkirišču pod Veliko planino, saj dalje ceste več ni bilo. Zdaj se je začela moja dogodivščina. Začeli smo se peš vzpenjati po gozdnih poteh, ki so bile ozke, prodnate in strme. Vse poti so bile označene, tako da sem lahko hodil prvi v koloni in vodil sojo družino. Najprej smo prispeli do Male planine. Tukaj smo že videli prve krave in hiše, v katerih še ljudje živijo. Tam so prodajali sir, mleko in zelišča. Ustavili smo se in nekaj pojedli iz nahrbtnika. Nadaljevali smo pot po travnatih površinah in kamenju, nato pa smo prispeli do znamenite Velike planine. Tam je bilo veliko krav na

pašnikih, veliko znamenitih hiš iz lesa, ogledali pa smo si tudi kapelico. Hodili smo kar med kravami, ki so vse imele okrog vratu obešene zvonce. Prodajali so lesene piščali. Šli smo do najvišje točke Velike planine, kjer je vozila sedežnica. Tukaj smo se ustavili in gledali naravo, kako je lepa. Vreme je bilo sončno in prijetno. Potem pa pot nazaj v dolino. Ustavili smo se še v eni gostilni, kjer smo nekaj spili. Pot nazaj v dolino mi je bila naporna, saj sem bil že zelo utrujen od hoje. Vračali smo se po drugi poti; to je bila makadamska pot, po kateri so se vozili tisti ki so delali na Veliki planini. Prispeli smo do avtomobila in bili veseli, da je pohod za nami, ker smo bili vsi zelo utrujeni in lačni. Nekje blizu Kamnice smo šli na pozno kosilo. Tedaj smo bili še bolj utrujeni in težko smo čakali, da prispemo nazaj domov.

Ta izlet mi je bil najbolj všeč do zdaj, ker je Velika planina zelo lepa in posebna. Z veseljem jo bom še kdaj obiskal. Tudi vam svetujem, da jo pojdete pogledat.

Tim Črnčič, 5. b

Manca Lihtenvalner, 4. c

INTERVJU Z ALEXANDRO VOVK IN KLARO JAZBEC

Alexandra in Klara, lepo pozdravljeni. Veseli smo, da sta se odzvali našemu vabilu in nas ob tednu otroka razveselili s svojim obiskom. Priznati moramo, da smo v vajini družbi preživeli čudovit dopoldan. Kako pa sta se vidve počutili med nami?

ALEXANDRA: Super.

KLARA: Jaz sem se odlično. Res je bilo čudovito vzdušje in ko so vsi vstali, je bilo res nekaj posebnega. **Osnovnošolske klopi sta že obe zapustili. No, Klara, ti pravzaprav tudi že srednješolske. Kakšni pa so vajini spomini na naša leta?**

ALEXANDRA: Meni je bilo v osnovni šoli zelo lepo. Predvsem zato, ker nas je bilo samo 9 v razredu, od tega 2 punči. Pač vaša šola, ampak smo se imeli zelo lepo.

KLARA: Moram priznati, da me je moja šola vedno podpirala glede na to, da sem imela veliko obveznosti izven šole. Moja srednješolska leta bi opisala, da so bila res lepa. Nepričakovano. Nisem marala osnovne šole, ampak srednja mi je pa bila veliko boljše od osnovne.

Kaj pa glasba? Od kdaj je v vajinem življenju?

KLARA: Petja sem se začela učiti pri enajstih letih, in sicer pri Marjetki Vovk; še vedno obiskujem solo petje pri njej, tako da sem sedaj njena učenka že 8 let.

ALEXANDRA: Mene pa petje spremlja že od samega začetka. Moj oče je bil v Alpskem kvintetu, pa moj brat Raay je zelo uspešen producent (velikokrat lahko slišite njegove pesmi po radiu), tako da nisem mogla ubežati temu, da ne bi bila v glasbi.

Da je glasba nekaj, kar vama veliko pomeni ni potrebno posebej poudarjati. Pa vendar, a bi lahko popisali občutke, ki vaju vlečejo v ta glasbeni svet?

KLARA: Mislim, da smo pevci res ena posebna bitja, vedno smo pozitivni, vedno se smejimo. Občutkov se ne da vedno opisati. Res je en poseben občutek, ko si na odru in poješ drugim.

Obe sta bili tudi del šova Slovenija ima talent. Gledalci smo lahko spremljali vajine nastope in glasovali za vaju. Bili sta na očeh celotne slovenske javnosti. Kako sta se počutili takrat? Ali se je vajino življenje kaj spremenilo?

KLARA: Da, moje življenje se je zelo spremenilo. Nisem pričakovala takšnega odziva publike in da bo moja pesem na Youtubeu imela čez 2 milijona ogledov. Presrečna sem nad izidom, saj je to neverjetna odskočna deska.

ALEXANDRA: Tudi moje življenje se je spremenilo po avdiciji. Takrat sem hodila v 1. letnik srednje šole in en teden po tem, ko je bila avdicija na televiziji, nisem šla v šolo.

Zagotovo imata od takrat tudi več oboževalcev moškega spola. Zdaj pa čisto odkrito ... ali naj se sploh še trudijo okoli vaju ali sta že oddani?

ALEXANDRA: Jaz sem že oddana.

KLARA: Tudi jaz sem že nekaj časa oddana.

Sta si vaje in sam potek šova predstavljali tako, kot je kasneje potekalo?

KLARA: Nisem vedela, da bom imela toliko intervjujev, drugače pa mi je izkušnja bila zelo všeč. Mogoče bi še enkrat celo ponovila, ampak ne v Sloveniji.

ALEXANDRA: Tudi jaz bi ponovila, pa zelo bi mi bilo všeč, če bi bilo malo več oddaj, ne pa da smo nastopili samo trikrat, saj smo se imeli tudi izven nastopanja zelo dobro.

Kaj pa zaoderje »talentov«? Je bilo precej drugačno od tega, kar smo lahko spremljali po televiziji?

ALEXANDRA: Meni je bilo zelo všeč dogajanje v zaodrju – tega gledalci niste videli. Zelo smo se imeli lepo in imam od takrat veliko dobrih prijateljev.

KLARA: Vzdušje je bilo zares sproščeno, smejali smo se in se veliko družili.

Klara, v polfinalu šova si nastopila s svojo avtorsko pesmijo Milijon in ena. Kako si se odločila za ta pogumen korak in kje si dobila navdih za to pesem?

KLARA: Kar težko vprašanje. Pesem je bila sestavljena v dveh tednih, torej dva tedna do polfinalne oddaje. Sploh še nisem vedela, kakšna bo pesem, kakšno bo besedilo. Bilo je veliko dela, veliko vloženega truda in mislim, da se je vse lepo izplačalo.

Ali je izpod tvojega peresa nastalo že veliko pesmi?

KLARA: Vedno ustvarjam, vedno pišem; mogoče v bližnji prihodnosti, pa res nastane še kakšna nova. **Kdaj si ugotovila, da imaš talent za to? In kako to sploh izgleda? Se človek kar usede in napiše besedilo, za katerega mu je že takrat jasno, da bo uspešnica?**

KLARA: V bistvu navdih dobiš iz samega življenja; če se ti kaj takšnega zgodi, kakšen lep trenutek. Ti trenutki so pomembni za pisanje besedil in jih je dobro izkoristiti.

Ali lahko kmalu pričakujemo kakšno tvojo novo uspešnico?

KLARA: Ja, upam, da čim prej. Nič ne bom rekla prehitro.

Če je bila Klara na šovu morda bolj kot ostali obremenjena zaradi tega, ker se je odločila predstaviti z lastno pesmijo, za katero ni natančno vedela, kako bo sprejeta, pa si pravzaprav tudi ti, Alexandra, bila bolj pod pritiskom kot ostali nastopajoči, saj je bila v žiriji tvoja svakinja Marjetka. Je bila zate to prednost ali bolj ovira?

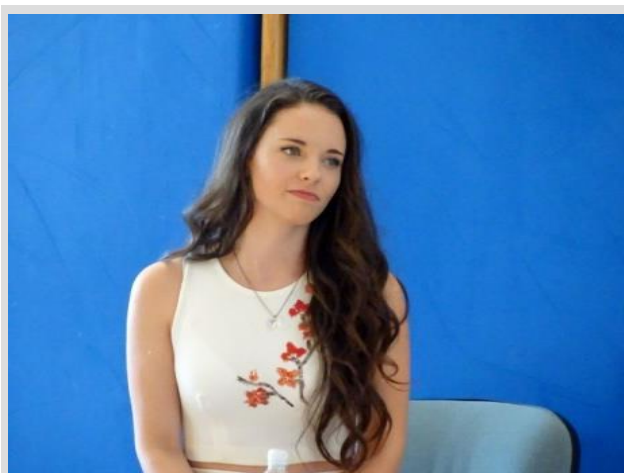
ALEXANDRA: Zame je bila to bolj ovira, ker so večinoma ljudje rekli, da sem prišla do finala po vezah. To zato, ker je bila Marjetka v žiriji.

Kaj pa sicer biti Raayeva sestra pomeni zate? Prednost ali zato v svet glasbe težje vstopaš?

ALEXANDRA: Hmm, ne vem. Po eni strani je prednost, po drugi pa je malo težje, ker karkoli bom naredila, bodo ljudje imeli to za Rayevo delo: »Aha, to je pa Ray zrihtal.«

Glede na to da sta tudi Raay in Marjetka precej uspešna, zdaj se celo po širnem svetu vrti njuna nova pesem Diamond duck, me zanima, ali ob vseh obveznostih sploh najdete čas za druženje?

ALEXANDRA: Uh, skoraj da ne.

Kaj pa nasploh prosti čas? Ga imata? Kaj počneta takrat?

KLARA: Jaz zraven petja igram tudi kitaro, ampak sem pri tem malo bolj sramežljiva in dokler nekaj ni perfektno zaigrano, tudi nočem nastopati, saj sem perfekcionista. Torej se zdaj trudim, da bi se še kitaro zelo dobro naučila igrati.

ALEXANDRA: Jaz pa že 11 let treniram namizni tenis in se v prostem času večinoma ukvarjam s tem. Živim v Novem mestu v dijaškem domu, kjer imamo tudi namizno-teniški center in treniram dvakrat na dan.

Zraven petja je tvoj talent torej tudi igranje namiznega tenisa. Kako in zakaj si se odločila prav za ta šport?

ALEXANDRA: V bistvu je moj brat Andraž že prej treniral in nato je zaradi tega moj oče postal trener. Ko sem bila v dvorani, sem najprej samo odbijala žogico in nato (približno tako kot z glasbo) sem začela igrati.

Kdaj pa si ga začela igrati?

ALEXANDRA: Namizni tenis sem začela igrati pri petih letih.

Pravzaprav gre za dva različna svetova - glasbenega in športnega - očitno tudi ta dva gresta skupaj. Bi morda lahko rekla, da te kateri izmed njiju bolj vleče?

ALEXANDRA: Ne, tega ne bi mogla reči.

Kako pa se zmoreš organizirati časovno? Vemo namreč, da tudi v namiznem tenisu dosegaš velike uspehe.

ALEXANDRA: Ja, res je. Glede organizacije pa ne vem ... preprosto nekako se mi uspe organizirati.

In še za konec. Postali sta pravzaprav to, kar so sanje mnogih najstnic. Skrivnega recepta najbrž ni. Ali se motim?

KLARA: V bistvu na nek način vendar obstaja: Moraš biti vztrajen, samozavesten, predan ... In če daš vse to skupaj, si na zelo dobri poti.

ALEXANDRA: Zbrati je treba pogum in iti na šove ter tekmovanja, kot je Slovenija ima talent - se pravi nekaj, kar ti bo dalo odskočno desko. Treba je tudi vztrajati - ne smeš obupati, če ti prvič spodleti, treba je naprej vztrajati.

Ali se vama je ob koncu obiska na naši šoli - OŠ Lenart - morda utrnilo kakšno sporočilo, ki bi ga želeli posredovati našim učenkam in učencem?

KLARA: Bodite ponosni nase, na karkoli, kar naredite, bodite vztrajni, naj vas nič ne ustavi pri vaših željah, ciljih ... Če vam enkrat spodleti, vstanite in pojdite naprej - mogoče vam pa kdaj uspe.

Klara in Alexandra, najlepša hvala, da sta si vzeli čas za pogovor z nami. Iskreno vama želimo, da bi še naprej hodili po poti svojih želja in nas še dolgo navduševali. Hvala.

Anja Ketiš Radič, 8. a, Petra Zadravec in Matevž Markoli, 7. a

Maja Muršec, 9. b

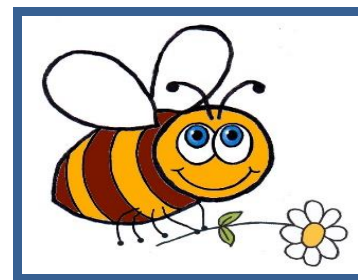
TRADICIONALNI SLOVENSKI ZAJTRK - Intervju s čebelarjem Slavkom Štandekerjem

Danes ste se družili s približno 400 otroki ob tradicionalnem slovenskem zajtrku. Kakšni so bili vaši občutki ob tem?

Zelo dobri.

Kako dolgo se že ukvarjate s čebelarstvom?

S čebelarstvom se ukvarjam že od leta 1982, vendar sem vmes zaradi službenih obveznosti za nekaj let čebelarstvo moral opustiti. Sedaj sem pa v pokoju in se s tem spet intenzivno ukvarjam.

Kaj vas je navdušilo, da ste postali čebelar?

Nad čebelarstvom sem se navdušil že kot otrok, saj je imel moj pokojni dedek doma tako imenovane dunajske panje in sem kot radoveden otrok brskal okoli panjev. Torej ni nič nenavadnega, da me je to pritegnilo. Nato, ko sem odrasel, sem se tudi sam začel ukvarjati s čebelarjenjem tukaj v Lenartu.

Kakšni pa so dunajski panji?

Dunajski panji so bili manjši od teh današnjih AŽ-Žnidaršičevih panjev, ki so v uporabi danes. Dunajski panji so nasledniki pletenih košev, ki so jih uporabljali do takrat. Začetek pa predstavlja čas, ko je cesarica Marija Terezija poklicala na Dunaj g. Antona Janšo, ki je tam začel čebelariti prav s temi - dunajskimi panji.

Ali veste, koliko pasem čebel približno obstaja?

Uhhh ... teh je pa ogromno: na primer azijska čebela, potem imajo tudi v Rusiji svojo pasmo čebel. Tukaj na meji je italijanska pasma čebel, Nemci imajo svojo pasmo. Mi v Sloveniji pa imamo našo krajnsko sivko, ki je od vseh najbolj medonosna, porabi manj hrane in je najbolj mirna.

Koliko čebel imate v čebelnjaku?

V čebelnjaku imam okoli 60000 čebel.

Ali je v panju samo ena matica?

Da, samo ena.

Koliko medu pridelate na leto?

To pa je vse odvisno od narave, saj nam zadnja leta ni več tako naklonjena, kot nam je bila včasih. Zadnja tri leta je bilo okoli 10 ali 15 kilogramov medu na panj, toda če nimaš znanja o čebelarjenju, potem tudi takšne količine medu ni.

Nam lahko poveste, koliko panjev imate?

Imam 28 trietažnih AŽ panjev in moram imeti tudi toliko rezerv za primer, če se kdaj kje kaj zalomi.

Ali nas mora skrbeti za prihodnost čebel?

Po eni strani da in po drugi strani ne. Če bomo čebelarji opravljali svoje delo tako, kot je treba, nam ni treba skrbeti. Morali pa bi imeti interes tudi mladi, saj je večina čebelarjev že starih.

Kaj spada k najpomembnejši opremljenosti čebelarja?

Med najpomembnejšimi sta čebelarska obleka in kadilo, potem pa še veliko majhnega orodja.

Ali je nujno potrebno uporabljati obleko?

To je odvisno od tega, ali je človek alergičen na čebelje pike ali ne. Če je, potem mora obvezno nositi obleko. Mene so čebele že navajene in jih moja prisotnost preveč ne moti.

Kako je mogoče pridelati različne vrste medu?

To pa je odvisno od paše. Jaz najprej izkoristim pašo na oljni repici, nato pa akacijo. V maju pa čebele peljem na Kozjak, kjer so gozdne paše - smreka, lipa, kostanj in hoja.

Ali ima med res tako zdravilen učinek, kot mu ga predpisujejo?

Da, to je res. Domači med ima zdravilen učinek, to kar pa je uvoženo po trgovinah, pa ne bi verjel, da je zdravilno.

Ali se lahko v čebelnjak prikradejo tudi druge živali?

Da, se lahko. Še posebej je potrebno paziti na miši. Mala miška lahko pride v čebelnjak, kjer se odebeli in ne more več ven. Čebele jo omrtvijo, nato pa jo mora čebelar odstraniti. Potem pa so tu še tudi ose in sršeni.

Kako dolgo živijo čebele?

Čebela delavka živi 30 do 35 dni, matica pa živi celo do 5 let in je najbolj delavna prva leta. Troti so v čebelnjaku samo eno sezono od maja do avgusta, ko jih čebele potrebujejo za gretje, varovanje in vzdušje, potem pa jih odstranijo, saj jih čez zimo ne potrebujejo več. Zimske čebele se izležejo konec julija in morajo preživeti zimo vse tja do aprila, ko jih zamenjajo kratkožive čebele.

Ali imate s čebelami tudi kakšno negativno izkušnjo?

V začetku je kar problem, saj če te čebela piči, otečeš, vendar se je sedaj z leti telo na to že privadilo.

Če že pridelujete med - ali imate vsak dan slovenski tradicionalni zajtrk?

Skoraj vsako jutro si z ženo namaževa kruh z medom ter zraven spijsa še kakšen zeliščni čaj.

Kateri med pa je vam najljubši?

Meni so najljubši gozdni medi, čeprav so tudi cvetlični medi bolj za sladilo in dobri tudi za imunski sistem.

Že g. Lojze Slak je tako lepo opeval čebelice. Ali se tudi vam zdijo tako zelo imenitne?

Brez čebele ni življenja. Čebele nam oprašijo sadovnjake in vse rastline in govori se, da bo, če bo čebela izumrla, čez 4 leta izumrl tudi človek.

Hvala, da ste si vzeli čas za intervju z nami in še naprej veliko veselja s čebelicami.

Hvala tudi vam in naj medi!

Kristjan Hercog, 9. a, in Matevž Markoli, 7. a

ŠOLA V NARAVI

V ponedeljek, 18. 9. 2017, smo se peti razredi z razredničarkama in drugimi učitelji odpravili v Izolo. Ob 8. uri smo z avtobusom šli s postaje. Na avtobusu smo bili pridni. Do prvega postajališča v Trojanah smo prispeli srečno, tam smo pomalicali, šli na stranišče in nazaj na avtobus. Čez nekaj ur smo prispeli Izolo. Tam se je gospa učiteljica Rebeka Peršak odpravila na recepcijo po ključke naših sob. Takoj ko smo prispeli do hotela, so nam učiteljice razdelile ključke. Ko smo dobili ključke, smo odhiteli v sobe. Najprej smo si malo ogledali sobe, potem pa smo pospravili kovčke. Okoli 13.00 smo šli na kosilo. Za kosilo smo imeli juho s kroglicami, pomfri in pleskavico, solato ter sladico. Po kosilu smo imeli odmor. Po odmoru smo se oblekli v kopalke, vzeli brisačo ter se postavili v kolono. Učitelji so nas pospremili do plaže. Ko smo prišli na plažo, smo se razdelili v 4 skupine. Prva skupina se je šla kopat, druga skupina se je šla med dvema ognjema, tretja tenis in četrta nogomet. V morju smo iskali školjke, se obmetavali s peskom in plavalili. Po uri in pol smo šli nazaj v sobe in šli na malico. Za malico smo imeli mafine, rogljičke in čaj. Šli smo malo po Izoli. Ko smo se vrnili, smo šli na večerjo. Za večerjo smo imeli juho s kašo, krompirček in ocvrto meso, solato ter sladico. Po večerji smo šli na ogled marine. Tam nam je učitelj Žiga povedal veliko zanimivosti. Ko smo prišli nazaj, smo si šli umiti zobe in spat. Takšen je bil skoraj vsak dan. Vsak večer se je nekaj dogajalo, npr. drugi dan smo si

ogledali film Sreča na vrhovi, po filmu pa so sledili vici, tretji dan smo imeli prireditev Soba se predstavi in četrty dan smo imeli pohod v Izolo. Zadnji dan smo morali pospraviti, potem pa je sledilo še zadnje kopanje. Ko smo prišli s plaže, nas je že čakal avtobus, potem pa spet dolga pot nazaj. Ko smo prišli v Lenart, smo bili vsi zelo veseli.

Maša Žibek, 5. a

V ponedeljek, 18. 9. 2017, smo se ob 8. uri z avtobusom odpeljali v Izolo, Simonov zaliv. Spremljali so nas učitelji Gregor Zorko, Ema Jelatancev, Vojko Podržavnik, Žiga Visočnik, Rebeka Peršak in Marija Peserl. Ko smo prispeli, smo odšli v sobe in se razpakirali, potem pa na kosilo. Ko smo se najedli, smo odšli na plažo, kjer smo imeli malico. Nato smo odšli na večerjo in po večerji na dolg sprehod. Ko smo se sprehodili, smo odšli nazaj in v posteljo. Ko smo se zbudili, smo odšli na zajtrk. Ko smo se najedli, so nam ocenili sobe. Nato smo odšli na bazene. Tam so nas razporedili v skupine. Vsak dan smo imeli različne dejavnosti: z vlakcem smo šli na ogled Izole, na plaži smo gledali skozi mikroskop, plavalimo delfinčka, hodili na sprehode in igrali športne igre. Zadnji dan smo kupili spominke. Vožnja domov je bila zelo dolga. Ko smo prišli domov, smo se poslovili in se odpravili vsak v svojo smer. Izlet v izolo mi je bil zelo všeč, z vsemi sem se zelo razumela in zabavala! Ljubo doma, kdor ga ima!!!

Klara Sedonja, 5. a

Za šolo v naravi smo šli v Izolo. Vsak dan se je začel z zbujanjem in pospravljanjem sob. Po kratkem odmoru smo se odpravili na zajtrk. Zajtrku je sledilo ocenjevanje sob. Po odmoru smo se šli kopati na bazen ali ob lepem vremenu v morje. Na plavalnem tečaju so nas naučili različnih tehnik plavanja. Po končanem kopanju smo odšli na kosilo. Kosilu je sledil počitek; lahko smo ostali v sobah ali šli na obisk k sošolcem. Počitka je bilo konec in zatem je sledila večerja. Po večerji smo se največkrat odpravili na pohod. Ob koncu dneva smo šli spat. Šola v naravi je zelo hitro minila in vsi smo zadovoljni odšli domov.

Anej Špindler, 5. a

EVROPSKI DAN JEZIKOV

26. septembra 2017 smo na šoli že tradicionalno obeležili evropski dan jezikov.

Globalizacija in različna lastništva v poslovnem svetu od državljanov vse pogosteje zahtevata znanje tujega jezika za učinkovito delo tudi znotraj matične države. Samo angleščina ni več dovolj. Evropa je jezikovno bogata – obstaja več kot 200 evropskih jezikov in še veliko več tistih, ki jih govorijo državljani, katerih družine izhajajo iz drugih celin. To je pomemben vir, ki ga moramo prepoznati, uporabiti in ceniti. Učenje jezikov prinaša koristi mladim in starim – nikoli nismo prestari, da bi se učili jezika in uživali nove možnosti, ki jih to prinaša. Četudi poznamo samo nekaj besed jezika države, kjer smo na obisku (na primer na počitnicah), nam to omogoča navezovanje stikov in nova prijateljstva. Učenje jezikov, ki jih govorijo drugi ljudje, nam omogoča boljše medsebojno razumevanje in premagovanje kulturnih razlik. Jezikovno znanje je nujno potrebno in pravica VSAKOGAR – to je eno izmed glavnih sporočil evropskega dneva jezikov.

Letos smo ta dan obeležili s kratko radijsko uro, kjer smo predstavili pomen in cilje evropskega dneva jezikov. Ob tem smo zavrteli nekaj skladb v jezikih naših sosednjih držav. Po radijski uri pa so učenci razmišljali o pregovorih. Poiskali so ustrezne pregovore v različnih jezikih in nato pomen teh pregovorov predstavili na plakatih. Nastali so zanimivi in poučni izdelki. Preizkusite se tudi sami in poiščite podobne pregovore v slovenščini, angleščini in nemščini.

Simona Peserl Vezovnik

There's no place like home.
The early bird catches the worm.
Two heads are better than one.
It's no use crying over spilled milk.
Strike while the iron is hot.
A leopard cannot change its spots.
Don't judge a book by its cover.
Birds of a feather flock together.
The grass is always greener on the other side of the fence.
Too many cooks spoil the broth
When the cat's away the mice will play
Es ist nicht alles Gold was glänzt.
Die Katze lässt das Mäusen nicht.
Man muss das Eisen schmieden, solange es heiß ist.
Morgenstund' hat Gold im Mund.
Gleich und gleich gesellt sich gern.
Der Weg zur Hölle ist mit guten Vorsätzen gepflastert
Mehr Köpfe wissen mehr.
Der Apfel fällt nicht weit vom Stamm.
Reden ist Silber, Schweigen ist Gold. Wer zuletzt lacht, lacht am besten.
Ende gut, alles gut. Viele Köche verderben den Brei.
Ist die Katze aus dem Haus, tanzen die Mäuse auf dem Tisch.
Wo ein Wille ist, ist auch ein Weg.
Hochmut kommt vor dem Fall. Trautes Heim, Glück allein.
Der Mensch ist ein Gewohnheitstier.
Glück und Glas, wie leicht bricht das.
Jeder ist seines Glückes Schmied.
Wer zuerst kommt, mahlt zuerst.
Wer sucht, der findet.
Ohne Fleiß kein Preis.

Ni vse zlato, kar se sveti
Volk dlako menja, a narave nikoli.
Kuj železo, dokler je vroče.
Rana ura zlata ura.
Gliha vkup štriha
Sosedova trava je vedno bolj zelena.
Po toči zvoniti je prepozno.
Jabolko ne pade daleč od drevesa.
Govoriti je srebro, molčati je zlato.
Zadnji se najslajše smeje.
Brez muje se še čevelj ne obuče.
Povsod je lepo, a doma je najlepše.
Več glav več ve.
Ko mačke ni doma, miši plešejo.
Jabolko ne pade daleč od drevesa.
Konec dober, vse dobro.
Preveč babic, kilavo dete.

ZADNJI SE NAJSLAJŠE SMEJE

Bil je kros in vsi so se zagnali in popadali. Tisti, ki je na začetku tekel počasi, pa je prišel mimo pametno.

JANEZKOVA SREČA

Bile je ponedeljek. Janezek je imel prvo uro matematiko. Učiteljica je klicala enega po enega k tabli. Janezek je bil zadnji, zato so se mu vsi smejali. Naslednji dan je spet klicala enega po enega k tabli in ta dan je Janezka poklicala prvega, nato pa še vse ostale. Zdaj se Janezek smeji ostalim.

Učenci 5. b

SOSEDOVA TRAVA JE VEDNO BOLJ ZELENA

Najprej smo razmišljali: Tudi jaz sem vesel, ko vidim, da je tam bolj zelena.

Pes tam lula. Ima več vlage. Sosed je srečen! Bolj je trava zelena, večji je človek. Tudi sosed je bolj vesel. Je za pokositi. Je zelena, ni rumena. Sosed ima krave, ostali pa ne. To je o sreči, če je sosedova trava bolj zelena, si tudi ti bolj srečen.

Po pogovoru smo pa takole razmišljali (pogosto se nam zdi, da):

Taša je bila ljubosumna na sosede, ker so imeli lepše rože kot ona.

Naša soseda ima večjo hišo.

Moj ata ima lepšo kolo.

Babičin stric ima lepši traktor.

A razred ima lepšo učilnico kot mi.

Sestrična ima psa, jaz pa ne.

Soseda ima lepši vrt.

Ljubosumen sem na strica Googla, ker toliko ve.

Sosedje imajo džakuzi z ogrevanjem, mehurčki in masažo.

Učenci 3. b

TEHNIŠKI DAN - BELEŽKA

Zjutraj smo prišli v šolo ob 8.20. Ko smo prišli v učilnico, smo se lotili izdelovanja beležke. Najprej smo karton narezali na 2 mala kosa in ju z listkom zlepili skupaj. Nato smo izrezali barvno risbo, ki je bila za sprednjo ter zadnjo stran beležke, na koncu pa smo še dodali listke in že smo napisali prve besede. Tehniški dan se nam je vsem zdel zelo super in smo bili zelo zadovoljni z izdelkom.

Nik Golob, 6. b

TEHNIŠKI DAN – 9. RAZRED

Naš dan smo začeli z vožnjo v Tehniški muzej Slovenije v Bistri. Vožnja je bila dolga, a prijetna. Ko smo prispeli, smo se razdelili na dve skupini ter si pogledali muzej. Muzej je zelo velik in poučen. Izvedeli smo veliko novih stvari o vozilih, divjih živalih, gozdarstvu ...

Ko smo končali z ogledom muzeja, smo začeli s poskusi. Poskusi so bili zanimivi in drugačni. Nato smo si ogledali Titova vozila, ki jih je kot nekdanji predsednik SFRJ uporabljal oz. dobil v dar. Zadnja lokacija so bili poskusi znanstvenika in izumitelja Nikole Tesle. Poskusi so bili nenavadni, a zelo zabavni.

Čakala nas je še ena dolga vožnja. Peljali smo se v Podgorico v okolici Ljubljane. Stavba, v katero smo šli, se imenuje Izobraževalni center za jedrsko tehnologijo, na kratko ICJT. Tam smo izvedeli, koliko jedrskih elektrarn imamo v Sloveniji, sestavne dele jedrske elektrarne, kaj je gorivo, kakšna reakcija poteka v reaktorju. Jedrsko elektrarno smo primerjali tudi z drugimi elektrarnami. Napravili smo še nekaj poskusov, nato pa smo se odpravili domov.

Neja Dreu, 9. b

TRADICIONALNA TEKMA V ODBOJKI MED UČITELJI IN UČENCI 9. RAZREDA

Učenci so se borili, a je bila letos ponovno boljša ekipa učiteljev.

REZULTATI JESENSKEGA KROSA 2017

4. razred: deklice

1. Eva Kaučič
2. Veronika Tompa
3. Maja Košnik

4. razred: fantje

1. Gal Verbošt
2. Tomaž Gonza
3. Andraž Petek

5. razred: deklice

1. Klara Sedonja
2. Ivana Šavli
3. Aneja Družovec

5. razred: fantje

1. Leander M. Zelenko
2. Maj Tušek
3. Jakob Slana

6. razred: deklice

1. Lara Kaučič
2. Lara Kovačič
3. Nika Feiertag

6. razred: fantje

1. Nik Golob
2. Vito Ivančič
3. Svit Hojs

7. razred: deklice

1. Tinkara Krajnc
2. Alja Družovec
3. Nika Strelec

7. razred: fantje

1. Denis Volšek
2. Enej Colnarič
3. Vid Zarič

8. razred: deklice

1. Urška Glinšek
2. Lana Žižek
3. Tia Neuvirt

8. razred: fantje

1. Marko Č. Bezjak
2. Nino Raner
3. Rok Dajčman

9. razred: deklice

1. Maša Harl
2. Lana Zarič
3. Maja Muršec

9. razred: fantje

1. Domen Divjak
2. Luka Smonkar
3. Martin Zdravec

ONIS dečki (mlajši)

1. Tian Zernec
2. Patrik Kozar
3. Ivans Nekrasov

ONIS deklice (mlajše)

1. Vesna Živko
2. Živa Oblak
3. Zala Oblak

ONIS deklice

1. Tamara Rotar
2. Nuša Hirtl
3. Lara Hirtl

ONIS dečki (starejši)

1. Marcel Murko
2. Borut Požegar
3. Nejc Kavčič

ONIS deklice (starejše)

1. Patricija Klobasa
2. Tia Šipek
3. Eva Grahornik

Ema Jelatancev

KULTURNI DOGODEK NA II. GIMNAZIJI MARIBOR

15. 12. 2017 smo si učenci tretje triade, ONIS-a ter učitelji spremljevalci ogledali zanimiv kulturni dogodek, in sicer muzikal *Sen kresne noči* W. Shakespearea v izvedbi English Student Theatre. Zanimiv še posebej zato, ker so bili izvajalci predvsem dijaki že omenjene gimnazije, vključno z izbranimi osnovnošolci, ter ob pomoči profesorjev, ki na tej šoli poučujejo.

Magični muzikal o mladosti in njeni norosti, zmešnjavah in ljubezni po Shakespearovo je navdušil tudi nas. Ponujal je pester vpogled v zgodovino glasbe, v sodobno popularno glasbo, kombinacije zimzelenih jazz standardov, dobrega starega rock'n'rolla, latinskih in brazilskih ritmov ter sodobnega popa. Izvedba muzikala je bila v angleškem jeziku, kar je naredilo dogodek še bolj razgiban in sodoben. Lahko smo torej uživali ob razgibani glasbi, izvirni koreografiji, barviti kostumografiji, sodobni scenografiji.

Najmočnejše sporočilo dogodka pa je predvsem v spoznanju, da lahko mladostniki svoj prosti čas preživljajo tudi izredno ustvarjalno, delavno, motivirano in zagnano ter pri tem uresničujejo svoje želje in sposobnosti.

Andreja Kramberger

PRVI TEDEN V OKTOBRU – TEDEN OTROKA

Letošnji teden otroka je potekal pod skupno temo *POVABIMO SONCE V ŠOLO*. Začel se je v ponedeljek, 2. oktobra, in se zaključil v nedeljo, 8. oktobra. Prvi teden v oktobru so se povsod po Sloveniji odvijale različne delavnice, prireditve, predavanja in drugi dogodki, namenjeni otrokom in zaradi otrok, ki jih organizirajo društva, zveze prijateljev mladine, vrtci in šole. V tem tednu smo tudi v naši šoli organizirali vrsto dejavnosti.

V ponedeljek, 2. 10. 2017, je potekalo *MEDGENERACIJSKO POVEZOVANJE* prvošolcev in drugošolcev z devetošolci. Učenci 9. razreda so z razredničarkama prišli prvi dve šolski uri na obisk k najmlajšim učencem šole. Brali so jim pravljice, se cartali in se igrali. Učenci 5. a in 5. b so ta dan odigrali medrazredno prijateljsko športno igro.

V torek, 3. 10. 2017, so prvošolci obiskali predšolske otroke v vrtcu. V skupinah so se družili in se igrali ter vsi skupaj na igrišču vrtca sklenili krog prijateljstva. Učenci 3. a in 3. b pa so se ta dan pomerili v medrazredni prijateljski športni igri.

V sredo, 4. 10. 2017, so v šoli bile na obisku prijateljice živali - hišni ljubljenci. Učenci od 1. do 3. razreda so zjutraj na igrišče spodnje šole pripeljali pokazat svoje ljubljence. Po uri in pol druženja, cartanja, božanja in občudovanja so starši živali odpeljali domov. Učenci 4. a, 4. b in 4. c so ta dan odigrali medrazredno prijateljsko športno igro, odigrana pa je bila tudi tekma v odbojki med učitelji in starejšimi učenci. Popoldne je za učence od 6. do 9. razreda potekal šolski ples z DJ-jem Markom.

V četrtek, 5. 10. 2017, so tretješolci pekli kekse za sprejem prvošolcev v skupnost učencev šole. V dopoldanskem času je potekal športni dan za učence – kros na Poleni od 4. do 9. razreda s podelitvijo priznanj. Sledil je nastop glasbenih gostij, znanih iz oddaje Slovenija ima talent, v telovadnici šole. Letos sta nas obiskali pevki **Klara Jazbec** in **Aleksandra Vovk**, ki sta s svojim pevskim nastopom ustvarili prijetno vzdušje. Ob koncu nastopa sta razdelili avtograme in se z učenci fotografirali.

V petek, 6. 10. 2017, je v večnamenskem prostoru šole potekal sprejem prvošolcev v skupnost učencev šole. Učence so nagovorili g. ravnatelj, mentorica učiteljica Tadeja ter predstavnik skupnosti učencev šole Leander Mark in Julija. Program, v katerem je nastopalo veliko učencev od 2. do 5. razreda, so vodili in povezovali petošolci: Urh, Eva, Maša in Živa. Prvošolci so v spomin na ta dan prejeli darilca – hiške.

V oddelku podaljšanega bivanja so učenci izdelovali sončnice za dekoracijo šolskih hodnikov. Mlajšim učencem so pri ustvarjanju pomagali učenci prostovoljci iz 4. in 5. razreda.

V tednu otroka za učence od 1. do 3. razreda ni bilo domačih nalog, učenci 4. in 5. razreda pa v petek niso dobili domačih nalog. V šolsko delo in v podaljšano bivanje so bile vključene igre, ki so jih predlagali otroci. Predstavniki SUŠ-a od 6. do 9. razreda so za ta teden pripravili jedilnik za malice in kosila. Da, veliko dejavnosti se je odvijalo v tem tednu, bilo je zanimivo in prijetno za otroke. Pravijo, da vse, kar je lepo, hitro mine in tako je hitro minil tudi ta teden.

Tadeja Volavšek, mentorica SUŠ od 1. do 5. razreda

MEDGENERACIJSKO DRUŽENJE PRVOŠOLCEV, DRUGOŠOLCEV IN DEVETOŠOLCEV

Druženje s prvošolčki je bilo super, saj se je bilo zanimivo vključiti v vlogo učitelja. Bili smo v skupini samih deklet, ampak je bilo vmes tudi malo težje z njimi, saj so bile različnih karakterjev. Nekatere so bile razigrane, druge malo manj, najtežje pa je bilo z dvema dekletoma, ki jima je bilo nerodno in se nista ravno hoteli pogovarjati, ampak kljub temu smo se zabavale.

Zarja Mlakar, 9. b

V ponedeljek prvo in drugo šolsko uro smo preživeli v družbi malčkov (prvega in drugega razreda). Prebudili so nam željo, da bi se še mi vrnili v prve razrede. Ob branju pravljic in skupnem ustvarjanju smo se zelo zabavali in veliko naučili. Otroci so nam pokazali svoje otroško veselje in ga delili z nami. Napolnili so nas z otroško energijo, ki smo jo odnesli s seboj.

Neja Dreu, Hana Vinter, Lea Kramberger, Maša Harl, 9. a in b

Druženje s prvošolčki je bilo zelo lepo in zabavno. Naleteli smo na skupino samih deklet. Nekatere so bile bolj zgovorne, nekaterim je bilo nerodno ... Na koncu pa smo se povezale in se zabavale.

Neža Ožinger, 9. b

V ponedeljek prvi dve šolski uri smo deveti razredi imeli medgeneracijsko povezovanje s prvimi in drugimi razredi. Trije učenci devetega razreda smo v skupini imeli sedem učencev prvega oz. drugega razreda. Na začetku smo jim prebrali pravljico po naši izbiri. Večino otrok je pravljica zanimala, nekateri pa je niso ravno poslušali. Ko smo pravljico prebrali, so otroci v zvezke narisali najljubši prizor iz pravljice. Ker smo brali Sapramiško, jih je večina narisala miš in še nekatere druge živali. Seveda smo jim tudi mi pomagali risati, ker nekateri niso znali. Napisali smo jim tudi naslov, saj še v teh razredih ne znajo pisati. Vsi smo se zelo zabavali in ti dve uri sta prehitro minili.

Neva Mihelak in Gala Župec, 9. a

V ponedeljek, 2. 10. 2017, smo devetošolci obiskali prvošolčke in drugošolčke na spodnji šoli ter se z njimi družili prvo in drugo šolsko uro. Obiskali smo 1. c razred, v katerem smo najprej prebrali dve knjigi z naslovom Pepa velikanka in V deželi duhcev. Otroci so z zanimanjem poslušali zgoraj navedeni pripovedi. Kasneje smo se razdelili v skupini in obnovili pripovedi. Nato so narisali najljubše trenutke iz obeh zgodb. Obiskali smo tudi 1. a razred, kjer smo otrokom brali knjige, prinesene od doma, potem pa je vsak narisal svoj najljubši del zgodbe. Bili so malo »divji«, vendar je to normalno – tudi mi smo bili taki v prvem razredu. Bila je lepa izkušnja, zelo smo se zabavali. Ko smo prišli v razred, so nas učenci sprejeli z nasmehi na obrazih. Potem smo se razdelili na skupine in začeli z delom. Skupino smo vodili Aljaž Kovačič, Maja Muršec in Martin Zadravec. Prebrali smo zgodbico Božična kapica in se lotili ustvarjanja. Ker so bili učenci zelo ustvarjalni, smo si izmislili novo zgodbico z naslovom Volk in zajec. Potem pa smo zgodbico uprizorili. Sledilo je risanje najljubših prizorov. Med risanjem so učenci uživali, saj so lahko pokazali svojo umetniško dušo. Nato smo imeli kratek odmor na igrišču, kjer smo igrali nogomet in zbirali kostanje. Na koncu smo se razredu predstavili s svojo igro, a ta ni bila tako uspešna, saj so se učenci preveč vživali v svoje vloge in je nastal direndaj. Poslovlili smo se z veliko objemi in z obljubo, da se bomo vrnili. Dan je bil poln smeha, zabave in igre. Otroci so nas veliko novega naučili, mi pa tudi njih.

Aljaž Kovačič, Maja Muršec, Martin Zadravec, 9. b

V ponedeljek, 2. 10. 2017, smo se devetošolci odpravili na spodnjo šolo v prvi in drugi razred. Midve sva odšli v 2. b razred. Razdelili smo se v skupine, posedli v krog in začeli brati zanimive in poučne knjige. Prebrali smo kar nekaj knjig, nato pa smo ustvarjali po vsebini najljubših zgodb. Po risanju smo se pogovarjali, se spoznavali in igrali družabne igre. Med branjem se je zgodila manjša nezgoda, saj je dečku v najini skupini izpadel zob. Na račun tega smo se zelo nasmejali. Ker pa je vsega lepega enkrat konec, smo tudi mi morali oditi nazaj k pouku.

Lara Štraus in Neja Bračič, 9. a

ŠOLA V NARAVI - 8. RAZRED

V ponedeljek, 13. 11. 2017, smo se osmi razredi odpravili v Tolmin. Z avtobusne postaje Lenart smo se odpravili ob 6.00. Vožnja je trajala zelo dolgo, a čas smo si krajšali z glasbo in s petjem. Po šestih urah vožnje smo prispeli na cilj, ki je bil Tolmin. Najprej so nas razdelili v sobe, nato smo imeli kosilo. Po kosilu smo imeli skupni sestanek o dejavnostih skozi ves teden. Bivali smo v domu ČŠOD Soča skupaj s šolo iz Doberdoba, ki pa je bila iz sosednje Italije. Proti večeru smo se skupine iz B razreda odpravili na orientacijski pohod po Tolminu in okolici. Skupina iz A razreda pa se je odpravila na nordijsko hojo. Zvečer smo se skupaj s šolo iz Doberdoba odpravili na nočni sprehod po Tolminu. Naslednji dan smo najprej imeli sestanek o poteku dneva, nato pa smo se odpravili na zajtrk. Dopoldne je skupina A razreda odšla v Tolminska korita in Dantejevo jamo, skupina B razreda pa se je odpravila na Kozlov rob. Na poti smo se ustavili pri najstarejšem drevesu tulipanovcu, v katerega smo se lahko tudi skrili in naredili fotografijo. Ob 13.00 smo se odpravili na kosilo in nato smo imeli zaslužen počitek. Popoldan smo se učenci skupine iz B razreda odpravili na nordijsko hojo, iz A razreda pa v Tolminski muzej in nato v trgovino. S šolo iz Italije smo imeli skupni večer in smo se pogovarjali o zdravi prehrani. Naslednji dan se je po zajtrku B skupina odpravila v Tolminska korita in Dantejevo jamo. Skupina A pa si je ogledala nemško kostnico. Po popoldanskem počitku je skupina A imela plezanje in lokostrelstvo, mi pa smo se odpravili v Tolminski muzej in trgovino. Za skupni večer pa smo tokrat priredili manjše tekmovanje med obema šolama, v katerem pa je seveda zmagala OŠ Lenart. V četrtek so se dopoldan iz skupine A odpravili na ogled sotočja reke Tolminke in Soče. Skupina iz B pa se je odpravila v nemško kostnico. Po kosilu je skupina A imela orientacijski pohod, skupina B pa plezanje in lokostrelstvo. Za zadnji večer smo imeli ples in program, ki smo ga pripravili učenci. Zadnji dan so se učenci A razreda odpravili na Kozlov rob, učenci B razreda pa smo si ogledali reko Sočo. Po kosilu smo se odpravili proti Lenartu. Teden je zelo hitro minil in imeli smo se zelo lepo.

Timoteja Kramberger in Lara Žnuderl, 8. b

DECEMBER V PRVIH RAZREDIH

Praznični mesec je bil v prvih razredih ustvarjalen, čaroben, prijateljski in radosten. Okrasili smo učilnice, izdelovali voščilnice, pekli piškote, imeli smo praznični kino, Božičkove igre, čajanko, božično rajanje in jelkovanje. Dogajanje so popestrili učenci petih razredov, ki so se z nami družili tako, da so nam brali pravljice. V veliko veselje pa nam je bilo tudi srečanje s starši, s katerimi smo izdelovali okraske za naše smrečice. Najbolj pa so nas razveselila Božičkova darila.

1. c razred.

Medgeneracijsko druženje.

1. a razred.

Srečanje s starši.

1. b razred.

Medgeneracijsko druženje.

PRAZNIČNI DECEMBER

V mesecu decembru se že veselimo prazničnih dni. Takšno vzdušje smo si želeli pričarati tudi v šoli. Izvedli smo tehniški dan, kjer smo izdelovali okraske za razred, praznično dekoracijo v obliki Božičkov iz lesa, naredili smo tudi voščilnice, ki smo jih pri slovenščini napisali za svoje najdražje. Ker pa ni praznikov brez slastnih piškotov, smo se lotili tudi peke. Uspeli so in slastno smo se z njimi posladkali.

Učenci 5. in 6. č z učiteljico Mio Brunec

BOŽIČNA PRIREDITEV

Prišel je praznični december in z njim prireditve. Tako je tudi nas čakal praznični nastop na šolskem koncertu. Za božični koncert smo zelo veliko vadili. Vadili smo večkrat na teden, kot običajno vadimo po urniku. Včasih smo celo morali manjkati od pouka, da smo izpilili točke do popolnosti. Na koncertu smo imeli oblečene bele srajce ali bluze, modre kavbojke in božične kape. Pred nastopom smo imeli tremo. Ampak ko smo stopili na oder, je trema izginila in smo veselo zapeli. Pesmi, ki smo jih peli, so bile: Bibidi bobidi bu, Bel božič, Feliz Navidad in Mačji koncert. Pri pesmi Bibidi bobidi bu smo vključili tudi ples. Pri pesmi Feliz Navidad smo zapeli z mladinskim zborom. Ko smo odpeli pesmi, smo se priklonili in odkorakali z odra. Odšli smo nazaj do svoje sobe, v kateri smo čakali na nastop. Medtem ko smo čakali, smo dobili pico. Tako smo bili lačni, da je pica takoj izginila. Božični koncert je bil lep in zabaven.

Klara Škof in Iva Viktorija Bokan, 5.a

BOŽIČKOVE ŠPORTNE IGRE

V četrtek, 21. 12. 2017, smo za učence od 1. do 3. razreda ter učence nižjih razredov posebnega programa ONIS v telovadnici šole pripravili Božičkove športne igre. Sodelovalo je 158 otrok, 12 učiteljev/ učiteljic, za tehnično podporo je poskrbel naš hišnik, za tople napitke pa šolske kuharice. Ob 11. uri so se vsi učenci v športni opremi zbrali v telovadnici, kjer so bili pripravljeni že vsi pripomočki za pričetek iger. Najprej je bilo na vrsti ogrevanje z gimnastičnimi vajami od glave do peta in to ob glasbi, saj gre tako vse veliko lažje.

Učenci so se nato razporedili v oddelke, vsak je izžrebal barvni listič. Sledilo je razvrščanje v osem barvnih skupin in predstavitev poteka iger. Učenci so se po skupinah pomerili v petih različnih igrah, vse pa so bile tematsko povezane s prazničnim časom. Učenci so tako namesto žog prenašali darila, bili so Božičkovi pomočniki, saj so čez ovire in mimo ovir nosili in vozili velike pakete ter si jih podajali visoko nad glavo. Najprej so v igrah sodelovale rumena, oranžna, svetlo modra in rdeča ekipa, nato pa bela, roza, zelena in temno modra ekipa.

Učiteljice so spretno vodile vsaka svojo ekipo, vsaka skupina se je trudila po svojih sposobnostih, a v skupinah so bili učenci različnih starosti, različnih sposobnosti in zato so nekatere skupine z igro zaključile na prvem, nekatere nekje vmes, nekatere pa na zadnjem mestu. Rezultate smo sproti po vsaki igri zapisovali v razpredelnico in na koncu počakali na razplet. Seveda smo na pomoč pri seštevjanju točk in razglasitvi rezultatov poklicali Božička. Povedal je, da je spremljal igre in videl, kako so se učenci trudili, in je imel prav za vse učence sladka darilca (ne glede na doseženo mesto). Ko je razdelil vsa darilca po skupinah, se je poslovil, saj ga je čakal obisk otrok še v mnogih vrtcih in šolah.

Po malo več kot uri in pol smo zadovoljni zaključili športne igre z mislijo, da v življenju ni pomembno samo zmagovati. Tokrat je bilo v Božičkovih športnih igrah pomembno sodelovati, se razgibati in poveseliti!

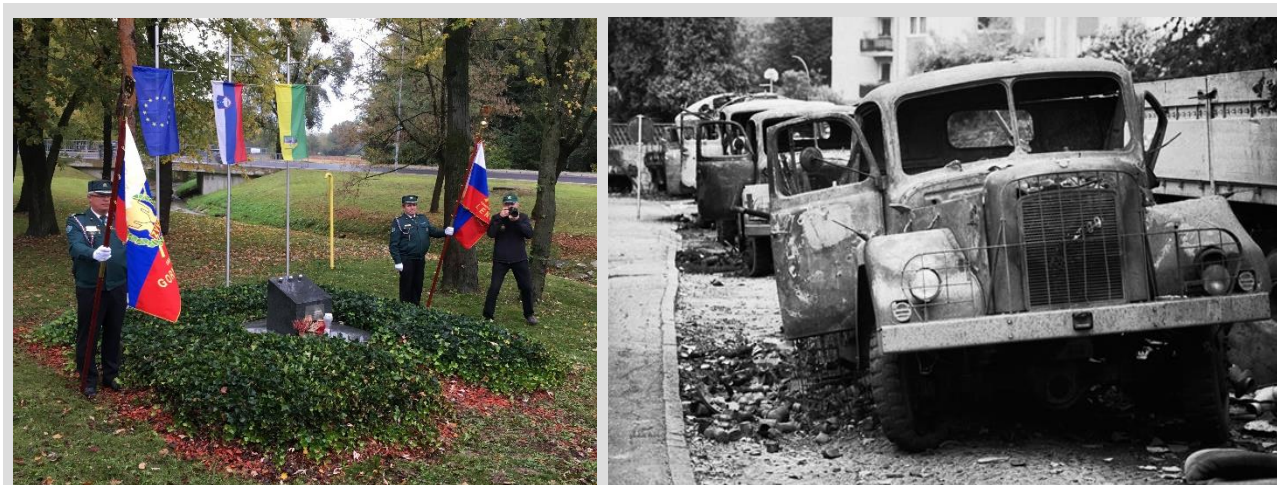
Tadeja Volavšek

POHOD PO POTEH OSAMOSVOJITVE SLOVENIJE

V ponedeljek, 23. oktobra 2017, se je 7 učencev iz OŠ Lenart udeležilo pohoda po poteh osamosvojitve Slovenije. Prišlo je tudi 7 učencev iz okoliških šol. Odšli smo ob sedmih zjutraj z avtobusne postaje v Lenartu. Ustavili smo se na treh mestih, kjer smo na spomenike odložili rože v spomin vojakom, ki so se borili za našo državo. Najprej smo se ustavili v Radencih, kjer so nam veterani Slovenije razlagali o tem, kako je Jugoslovanska ljudska armada s tanki in tovornjaki prodirala po Sloveniji, ko smo se hoteli osamosvojiti. Vojna je trajala deset dni, od 27. junija do 6. julija 1991. Bolj podrobno so govorili o tem, kako so prodirali v Radence. Pridružil se nam je tudi župan občine Radenci, ki nam je povedal nekaj stvari o Radencih. Veteran nam je povedal tudi o nekem dečku iz Radgone, ki je bil radoveden in je s kolesom zapeljal na ulico, kjer je bil ustreljen in je kasneje v bolnici umrl.

Druga točka, kjer smo se ustavili, je bila Gornja Radgona, kjer je JLA prodirala tudi s tanki in uničila del mesta. Po tej točki smo odšli v gasilski dom Gornja Radgona. Tam smo imeli malico, po malici pa smo imeli 45 minut dolgo predavanje. Kasneje smo si še ogledali kratek film, na katerem so bili posnetki iz vojne. Po filmu smo se odpeljali do Apač, kjer smo položili še zadnje rože na spomenik. Potem smo se odpravili domov. Dan je bil zelo zanimiv, veliko novega smo se naučili in se družili tudi z drugimi šolami

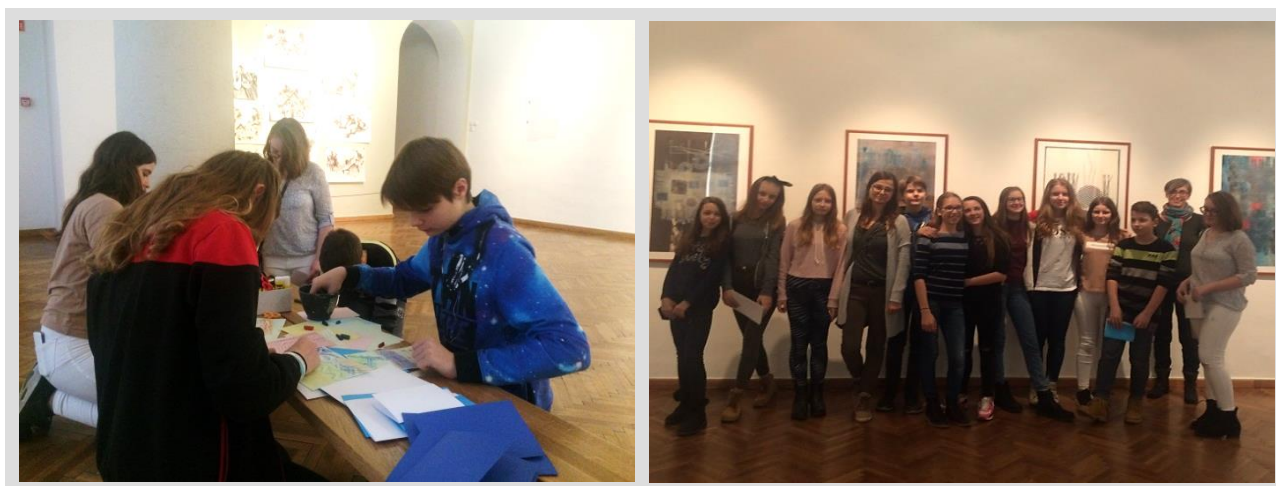
Zarja Mlakar, 9. b

OBISK GALERIJE

V četrtek, 14. 12. 2017, smo popoldan šli učenci likovnega krožka v Umetnostno galerijo Maribor. Ogledali smo si razstavo umetnika Bojana Golije. Ko smo vstopili, nas je pozdravila prijazna kustosinja, ki nas je nato pripeljala v svet umetnosti skozi Golijeve dela. Ogledali smo si njegove avtoportrete, njegove slike iz vrta na Zavrhu ter prav posebno zbirko slik, ki jih je naslikal, ko je bil na potovanju po Japonski. Pri ustvarjanju je začel uporabljati veliko novih tehnik ter načinov risanja. Po zelo zanimivem ogledu smo tudi mi dobili priložnost, da se izkažemo kot umetniki. Po galeriji smo iskali površine z različno izoblikovanimi reliefi ter jih z voščenkami odtisnili na papir. Nastalo je veliko lepih umetnin, ki smo si jih lahko po ogledu odnesli domov. Galerijo smo zapustili z veliko nasmeha, veselja ter polni novih umetniških navdihov.

Maja Muršec, 9. b

ŠOLA V NARAVI – 6. RAZRED

Bilo je konec novoletnih počitnic. Ponavadi sem se na tako jutro odpravila v šolo, to leto pa sem se odpravila na avtobusno postajo, v šolo v naravi. Z avtobusom smo se odpeljali na Areh, kjer smo od 3. 1. do 7. 1. 2018 bivali v Čandrovi koči.

Zjutraj smo se na avtobusni postaji zbrali ob 7.45 in se iz Lenarta odpeljali ob 8.00. Ko smo prispeli, so nas razdelili po sobah. Kasneje smo se zunaj razdelili na začetnike in na tiste, ki že znamo smučati. Vsi, ki smo znali smučati, smo se spustili po položnem hribu, potem pa so nas razdelili še na dve skupini. Tudi začetniki so se razdelili po skupinah. Nato smo se smučali vse do kosila in še po kosilu. Po smučanju smo imeli vsak dan predavanja. Predavali so nam o FIS pravilih, splavarstvu, astronomiji. Prišel je tudi lovec, ki nam je povedal veliko zanimivega o živalih. Imeli smo tudi druge zanimive dejavnosti; to je bil kviz z učenci iz Rovt, sprehod po gozdu v temi, izdelovanje skulptur iz snega, predstavitev Lenarta, predstavitev učencev po sobah ... Imeli smo zelo dobro predstavitev Lenarta Rovtam. Najprej smo Lenart le na kratko opisali, nato pa še uprizorili legendo o Agati in Frideriku. Predstava je bila zelo dobra, saj je bila tudi smešna. Smešne so bile tudi predstavitve po sobah, saj smo se vsi odločili za skeč.

Ob prostem času smo se v naši sobi vedno igrali družabne igre, kot so mesto, monopoli, karte in podobno. Včasih so se nam pridružili še drugi prijatelji.

Zadnji dan smo imeli tekmo. Dobili smo svoje številke. Po tekmi smo še malo smučali, kasneje pa se odpravili domov. Na smučanju se je vsak nekaj novega naučil. Vsi smo se zabavali in uživali. To je bil prav lep začetek novega leta.

Ela Košmerl, 6. a

Po novoletnih počitnicah smo se šestošolci odpravili v šolo v naravi. Odpeljali smo se na Pohorje na Areh. Bivali smo v Čandrovi hiši, ki se nahaja ob Ruški koči. Ko smo prispeli, smo se najprej razdelili v sobe. Nato so nas na smučišču preverili, kako dobro smučamo, in nas razdelili v skupine. Na Ruški koči smo dobivali odlična kosila. Pohvalila bi vse kuharje, ki so se trudili za nas. Prvi dan smo imeli predavanje o pravilih na smučišču. Pred spanjem pa smo brez svetilk odšli na sprehod po gozdu. Nato smo odšli spat. V nekaterih sobah je bilo malo nemira, ampak smo vseeno zaspali. Drugo jutro smo odšli na zajtrk, po zajtrku pa obuli smučarske čevlje, na ramo dali smučke in se odpravili smučat; nekateri na manj, drugi pa na bolj nevarne proge. Spoznali smo se tudi s šolo iz Rovt. Zvečer je prišel lovec in nam predaval o vsem, kar je povezano z naravo. Tekmovali smo tudi v kvizu Male sive celice in pripravili predstavitev svojega kraja. Prišel je splavar in gospa, ki nam je povedala vse o astronomiji. Učitelji so nas ocenjevali za pospravljene sobe in kako smo se odrezali z našimi umetninami iz snega. Najbolj zabavno pa je bilo, ko smo šli z učitelji na vročo čokolado in čaj. Zadnji dan je bila tekma. Na prva tri mesta so se od deklet uvrstile Eva Čeh, Lara Kaučič in Ana Pšajd, od fantov pa Vito Ivančič, Tomaž Trajbar in Gal Marko. Zahvaljujemo se vsem učiteljem, ki so nam omogočili, da znamo smučati in da smo postajali vedno boljši, saj so eni prvič stali na smučkah. Najlepša hvala tudi vsem tistim, ki so nam polepšali šolo v naravi in nas naučili polno drugih stvari.

Ana Pšajd, 6. b

Učenci šestih razredov smo se v sredo, 3. 1. 2018, ob osmi uri zjutraj dobili na avtobusni postaji. Odpravili smo se na Areh, kjer je potekala zimska šola v naravi. Na Areh smo se peljali slabo uro. Na začetku ni nič kazalo na to, da je na Pohorju kaj snega, toda kmalu, ko smo prispeli malo višje, se je le videla tanka bela odeja. Ko smo se pripeljali na Areh, je sneg sicer bil, ampak je tako zelo pihalo, da je sneg odnašalo s tal v zrak. Kljub temu smo se z veseljem odpravili v Čandrovo kočo, kjer smo dobili sobe. V sobah nas je bilo po šest ali sedem. Komaj smo se razpakirali, že smo morali obleči kombinezone, si nadeti čelade in obuti smučarske čevlje ter se takoj odpraviti ven, kjer smo počakali na učitelje. Vzeli smo še smučarske palice in smuči ter se odpravili na smučišče. Na smučišču smo se razdelili na tri skupine, in sicer na 1. skupino (najboljši smučarji), 2. skupino (smučarji, ki so znanje malo utrjevali) in na 3. skupino (smučarji začetniki). Po smučanju smo šli v kočo, kjer smo se preoblekli in si malce odpočili. Okoli 13. ure smo se odpravili na kosilo v Ruško kočo. Ko smo se najedli, smo se v sobah malo družili, nato pa se odpravili nazaj na smučišče. Po smučanju smo imeli popoldansko malico, nato pa smo šli na sprehod v temi z učenci iz Rovt. Ob 18.30 smo imeli še večerjo. Kot zaključek prvega dne je k nam prišel še lovec, s seboj pa je prinesel rogovja, kožuhe, nagačene živali ... V tej šoli v naravi je bilo res vse zabavno. K nam sta prišla še splavar in astronominja, igrali smo se tudi igro Male sive celice. Za ta predavanja nam ni bilo potrebno ničesar narediti, le poslušati, morali pa smo se potruditi za predstavitev našega kraja (Lenarta), ki smo ga predstavili otrokom iz Rovt, oni pa so nam predstavili Rovte. Zadnji dan pa smo imeli še tekmo v smučanju. Morali smo voziti slalom na čas. V šoli v naravi smo uživali in zdaj znamo smučati prav vsi.

Zarja Novak, 6. a

11. MEMORIAL UROŠA ROPA IN GAŠPERJA TUŠA

Trije klubi malega nogometa, TORPEDO, SLOVENSKE GORICE in VIRTUOZI, so v sodelovanju s Športno zvezo Lenart 26. 12. 2017 organizirali že 11. memorial Uroša Ropa in Gašperja Tuša. Memorial je potekal v ŠD Lenart in ŠD Voličina. Sodelovalo je 21 ekip. Skupaj z donatorji smo zbrali 700 eurov. Znesek sta prejeli OŠ Lenart in OŠ Voličina.

Tomi Ploj

DOBRODELNA IZMENJEVALNICA IGRAČ

V decembru smo na šoli organizirali dobrodelno izmenjavalnico igrač. Učenci in delavci šole so prinesli še uporabne igrače in knjige. Zbrane stvari smo nato ponudili staršem na govorilnih urah in kasneje še otrokom. Kar nekaj igrač pa smo razdelili med učence ONIS in PPVI. Akcija je imela dobrodelno in hkrati ekološko noto, saj je veliko lepih igrač, knjig in družabnih iger zamenjalo lastnike. S prostovoljnimi prispevki smo zbrali kar 250 EUR. Z zbranim denarjem smo polepšali božične praznike učencem ONIS in PPVI. Družini učenca smo z nakupom osnovnih živil olajšali praznike, nekaj učencev pa je dobilo novo toplo obutev. Pri izmenjavalnici so pomagali učenci 7. a (Nika, Tinkara, Ana, Kaja in Leon), ki so na tak način razvijali empatijo in solidarnost do ljudi v stiski. Lepi so občutki, ko vidiš, kako si nekoga razveselil, pa si mu prinesel le tople rokavice. Odziv učenke pove vse: »Učiteljica, kdaj bomo organizirali še kakšno zbiranje?«

Hvala vsem, ki ste prinesli stvari za izmenjavo, in hvala vsem, ki ste darovali prostovoljne prispevke.

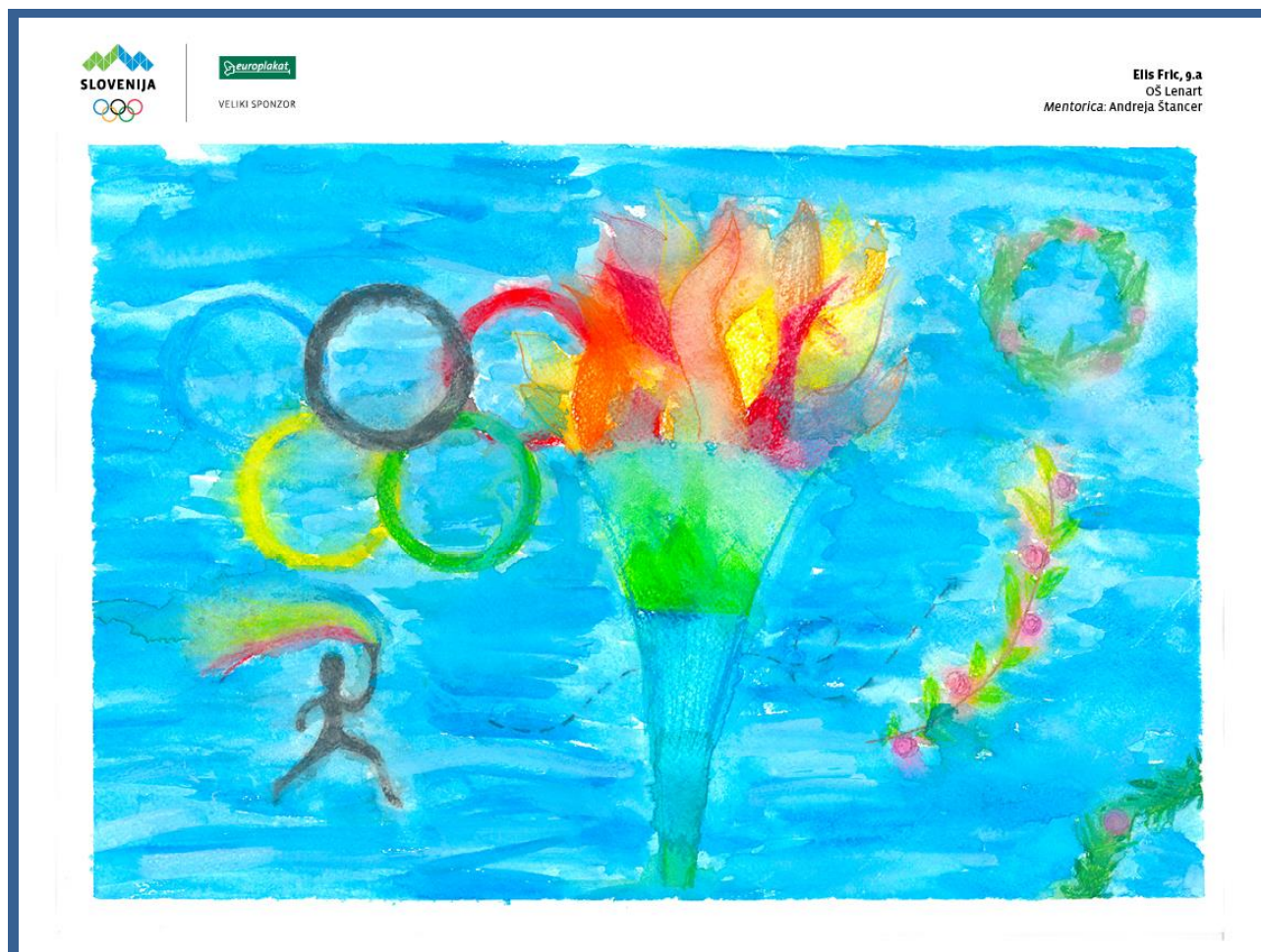
Simona Peserl Vezovnik

IZBOR NAJBOLJŠIH OLIMPIJSKIH PLAKATOV PJONGČANG 2018

Olimpijski komite Slovenije je izvedel natečaj Olimpijski plakat. Komisija je prejela in pregledala kar 774 izdelkov ter izbrala 15 najboljših, ki jih bo predstavila na dogodkih Slovenske bakle, objavili pa so jih tudi na javnih mestih širom po Sloveniji v obliki »jumboplakata«. Med **15 najboljših** se je uvrstila tudi naša učenka **Elis Fric**, iz 9. a razreda, za kar ji iskreno čestitam. Njen izdelek lahko vidite tudi na »jumboplakatih« v Lenartu.

Andreja Štancer

ZGODOVINSKI KVIZ

Učenci OŠ Lenart tudi v novem šolskem letu, ki se je še komaj dodobra razživelo, že po tradiciji nadaljujejo z odmevnimi rezultati na tekmovanjih iz zgodovine. V novembru 2017 so se udeležili dveh kvizov na temo »Osamosvajanje in vojna za Slovenijo 1991«, ki ju je pripravil Vojaški muzej Slovenske vojske iz Maribora v sodelovanju z Zvezo veteranov vojne za Slovenijo. Literatura za tekmovanje je bila zelo zahtevna, saj je bilo potrebno usvojiti zapletene politično-vojaške procese in prelomne dogodke ob razpadanju Jugoslavije in nastajanju države Slovenije - učno snov, ki jo učenci pri pouku obravnavajo šele ob koncu 9. razreda.

V četrtek, 9. 11. 2017, se je na tekmovanju na Sv. Ani pomerilo osem ekip iz šestih OŠ osrednjih Slovenskih goric. Našo šolo sta zastopali dve ekipi – fantovska, v postavi Matjaž Župec, Martin Zdravec, Filip Rojs, in dekliška, v postavi Neža Ožinger, Maja Muršec in Laura Župec. Obe ekipi sta se več kot odlično odrezali - fantje so osvojili prvo mesto in se tako uvrstili na nadaljnji nivo tekmovanja, naša dekleta pa so se uvrstila neposredno za njimi, torej na 2. mesto.

Že v petek, 17. 11. 2017, so naši fantje nastopili na finalnem tekmovanju štirih ekip iz SV Slovenije. Kviz se je odvijal v mariborski kadetnici - legendarni stavbi vojaških šol, zgrajeni sredi 19. stoletja. Na tekmovanju so vse ekipe pokazale ogromno znanja obravnavane teme – »celo več, kot ga premore marsikdo, ki je zaposlen v Slovenski vojski« - takšno pohvalo je prav vsem tekmovalcem namenil brigadir Venčeslav Ogrinc. Učenci naše šole so tudi tokrat zbrali največ točk in zmagali.

Naša ekipa, ki je v ponos šoli in kraju, je bila po tekmovanju deležna posebne pozornosti novinarjev in fotoreporterjev, njene dosežke pa smo tako lahko zasledili tudi v časopisu in na televiziji. Čestitamo!!!

Bernard Petek

11. BRALNI MARATON NA OSNOVNI ŠOLI LENART

V šolskem letu 2017/2018 smo bralno leto začeli na že utečen način, z bralnim maratonom. Izvedli smo ga v petek, 15. 9., ker je 17. 9., dan zlatih knjig, letos prišel na nedeljo.

Od 1. do vključno 5. šolske ure se je v šolski knjižnici zvrstilo 136 bralcev in veliko poslušalcev. Vsi bralci so bili nagrajeni s knjižnimi kazalkami, 13 izžrebanih predstavnikov razredov pa s knjižnimi nagradami.

Kako prijetno je bilo, kažejo tudi priložene fotografije.

Karolina Divjak

AKCIJA ZBIRANJA ODPADNEGA PAPIRJA

V oktobru je potekala akcija zbiranja odpadnega papirja. Zbranega je bilo 15085 kg papirja. Cena za kilogram papirja je bila tokrat 0,106 EUR. Naslednja akcija bo potekala v spomladanskih mesecih.

Zbrani kilogrami po razredih:

RAZRED	KG	RAZRED	KG
1.a	554	5.b	1210
1.b	1039	6.a	308
1.c	106	6.b	708
2.a	643	7.a	1150
2.b	302	7.b	900
3.a	919	8.a	256
3.b	783	8.b	1461
4.a	355	9.a	454
4.b	1039	9.b	929
4.c	619	ONIS 6č, 7č	361
5.a	955		

EKO tim OŠ Lenart

BILI SMO NA PIKINEM FESTIVALU

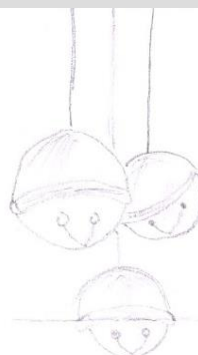
NOVOLETNO VOŠČILO NAŠEGA TIBETANSKEGA UČENCA

My Dearest Sponsor

It's the Season

Wishing you
a season of gladness,
a season of cheer
and to top it all off
a wonderfull year

and Tashi Delek from your son, how are you doing this days?

I hope that you are fit and fine. now the christmas is very near so maybe you are ready for that. I here I am doing my best on my education and don't need to worry about me. I wish could come over to your place on christmas Eve to exchange presents. However, a letter will have to suffice. for a tibetan children like me, your assist and helps are so much and really successful to me, I am really thank full to you.

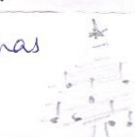
Here things are going in very smoothly, recently in november, in our college (LPU) during the one world even, our tibetan team got 3rd position amound 20 plus different countrys on cultural and exibition compitahon. and we enjoy a lot. now at this time the end term of this semister is coming (examination) and I am little bit not ready for that so I need to pull up my socks to get good in end term examination.

here I am going to stop my letter and on behalf of all the tibetans and his holiness the 14th Dalai lama I am going to wish you a very happy merry christmas from my bottom of hearts. and may all of wishes are come true on this christmas, may god bless you in every step of your life.

happy merry christmas
your son

Tsering Topden

4638

Jaka Firbas, 2. a

Zara Vezovnik, 2. a

Tia Fajdiga Majer, 3. b

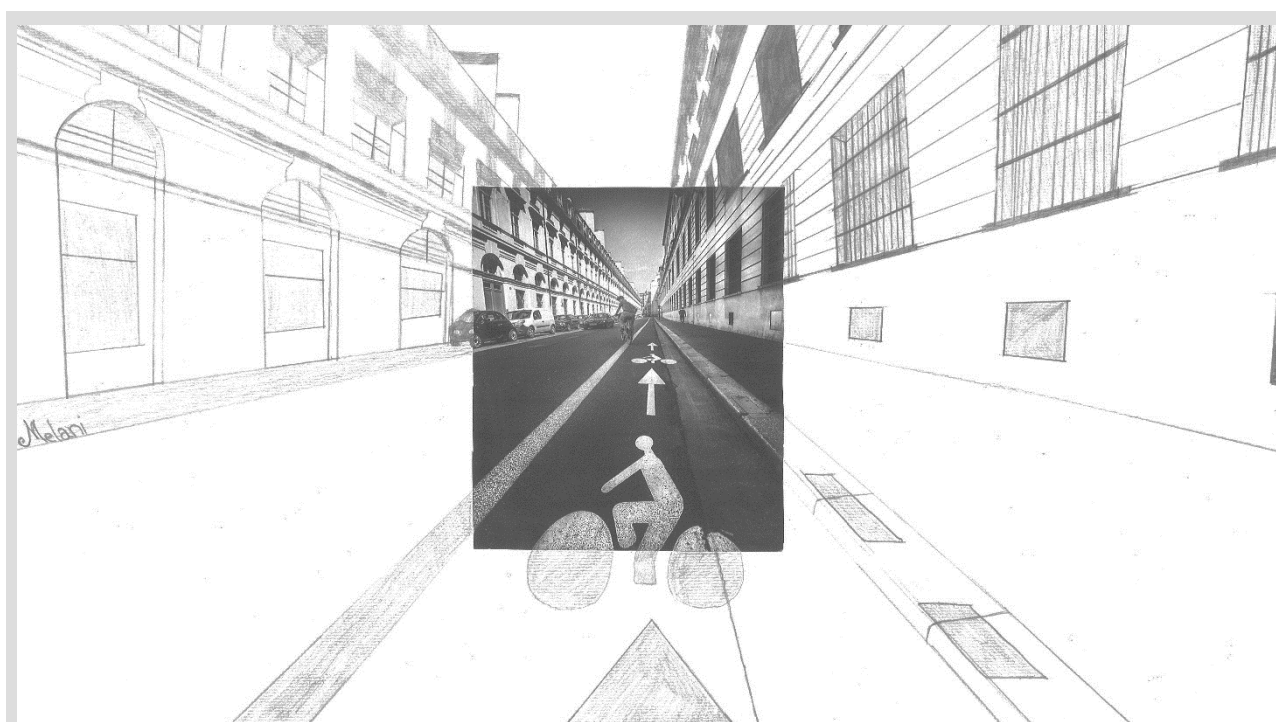
Gašper Zernko, 1. b

Ivana Tompa, 1. a

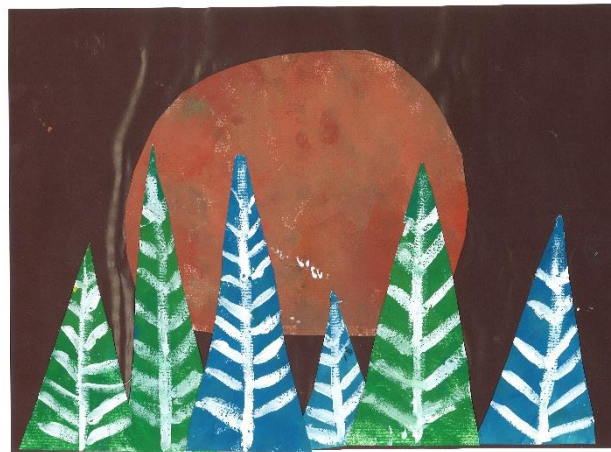
Tarja Dukarič, 1. b

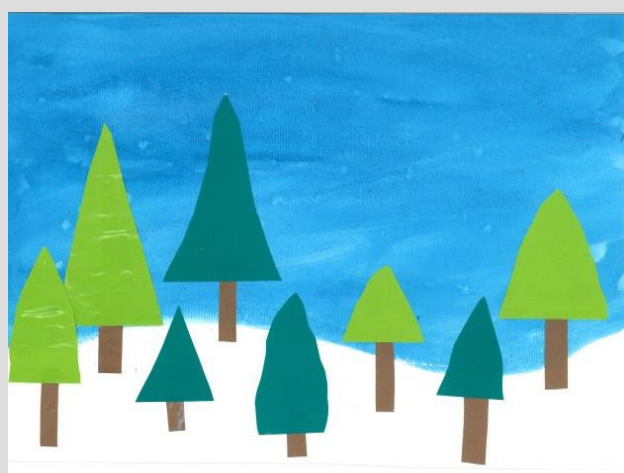
Melani Vrbančič, 9. a

Eva Črnčič, 3. a

Aneja Babič, 3. a

Nika Vezovnik, 4. c

Anuška Fluher, 4. c

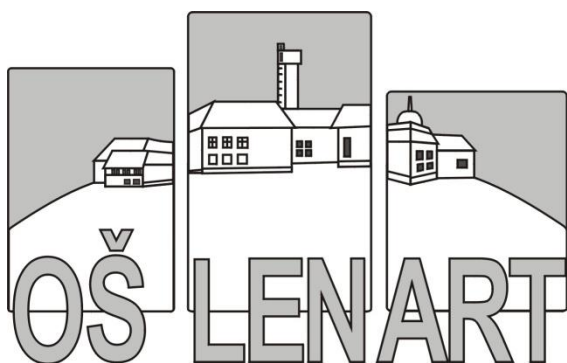
Amadej Šturm, 1. č

BOŽIČKOVANJE

POBARVANKA

Blazno razno

Glasilo OŠ Lenart

1. številka

Šolsko leto 2017/2018

Računalniško oblikovanje:
Srečko Kebrič

Mentorica:
Simona Peserl Vezovnik

Naklada: 550 izvodov

Lenart v Slovenskih goricah

